

De redelijke consequentie van het geloven in de triomf van Satan aan het eind is hem vergoddelijken aan het begin. Rede vereist dat iemand die God kan dwarsbomen en Hem van het grootste deel van Zijn schepselen kan beroven Zijn gelijke of meerdere moet zijn. Als resultaat komen we tot de meest ontstellende conclusie dat er erg weinig, zelfs van Zijn heiligen, verstandig vasthouden aan de juiste godheid van God! Natuurlijk zullen allen deze aanklacht afwijzen. Ze denken er niet aan om iets dat zo “fundamenteel” is te ontkennen. Edoch hun woorden en hun daden maken allen bekend dat Hij niet alleen God is, maar slechts één van het Christelijk pantheon.

Het is slechts wanneer we Zijn allesoverheersende succes zien bij de voleinding, wanneer Hij Alles in al zijn schepselen zal zijn, dat we in staat zijn de grote waarheid van de godheid van God te (be)grijpen. Slechts dan kunnen we terugkijken naar het begin en Hem als Allerhoogste zien. Slechts dan kunnen we boven de wolken kijken en Hem op de storm zien rijden. Slechts dan kunnen we Hem geloven wanneer Hij zegt (Jes. 45:6-9):

*Ik ben Jahweh, en er is niemand anders,
Formeerder van licht, en Schepper van duisternis,
Maker van Vrede, en Schepper van kwaad:
Ik, Jahweh, ben de Maker van dit alles.
Druip lofzangen, gij hemelen, van boven,
En gij luchten, sijpel gerechtigheid.
Open, o aarde, en wees vruchtbaar met redding
En laat gerechtigheid ermee tezamen opschieten.
Ik, Jahweh, ben de Schepper ervan.
Zal iemand met Zijn Formeerder twisten?
Het aardewerk met de Pottenbakker?*

A.E. Knoch

18 De God van Judas Iscariot

God is het werkelijke onderwerp, meer dan de mens het is, van goddelijke openbaring. Wat Hij ons dan ook in Zijn Woord verteld mag hebben betreffende wie dan ook van Zijn schepselen is in de eerste plaats een onthulling van Hemzelf. De karakters in de Bijbel ontvangen al hun waarde van het contact met de Godheid, en weerspiegelen Zijn heerlijkheid, niet die van henzelf. Dit is niet moeilijk te begrijpen in het geval van diegenen die de Grote Pottenbakker gebruikt als vaten van barmhartigheid. Onze kennis van God wordt aan haar uiterste beproeving onderworpen wanneer we Zijn verband met de vaten der verontwaardiging overwegen. Misschien spreekt geen geval van deze soort meer aan dan dat van Judas Iscariot. God heeft ons veel over hem verteld dat ons tot een betere waardering van Hemzelf behoort te leiden. Weliswaar wordt het onderwerp gemeden omdat het een sombere schaduw over Gods heerlijkheid lijkt te werpen en tot pijnlijke moeilijkheden leidt. Maar deze ontstaan vanuit onjuiste leerstukken, vanuit hedendaagse bijgelovigheden, doch niet vanuit een kennis van Zijn Woord.

Lang voordat Judas werd geboren, maakte David, door de geest van God, een aantal duidelijke voorspellingen omtrent hem (Psa. 69:26; 109:8). Hij zou een stuk land verwerven, maar hij noch anderen zouden erop wonen. Hij zou de plaats hebben van een opzichter, maar dat zou van hem worden afgenomen een aan een ander gegeven worden (Hand. 1:16-20). Ik betwijfel of Judas wist dat deze passages naar hem verwezen. Nochtans kan, in alle eerlijkheid, de vraag worden gesteld, “*Was het voor Judas mogelijk om de vervulling van deze Schriftgedeelten te vermijden?*” Zou hij het Woord van God ongeldig gemaakt kunnen hebben? Als deze passages verwezen naar de lezer van deze regels, hoe zou hij dat ervaren? Is het rechtvaardig van God om een man in de wereld te brengen onder zo’n handicap? Eeuwen voor hij werd geboren, was Judas’ val al vastgesteld. Het was onvermijdelijk. Niet Judas zelf, noch de gehele natie van de Joden, die hij representeerde, noch alle krachten van de aarde of de hemel konden hem bewaren van het verraden van Zijn Heer, of van het kopen van het Veld des Bloeds, of van het verliezen van zijn plaats van apostel. *God heeft gesproken.* Zijn noodlot was onvermijdelijk.

Judas was één van de “uitverkorenen” in een heel bijzondere zin. Onze Heer zei “Heb niet *Ik* u gekozen [uitverkoren], de twaalf, en één van u is een tegenstander?” (Joh. 6:70). Christus wist van begin af wie hem zou verraden (Joh. 6:64). Waarschuwde Hij Judas daarom voor dat vreselijke gevaar? Zette Hij hem uit het apostelschap? Deed Hij ook maar iets, zover als het verslag vertelt, om hem te redden van zijn afschuwelijke lot? Notabene aan het einde, juist voor Judas naar buiten ging, toen de Tegenstander het reeds in zijn hart had gelegd om zijn Leraar te verraden (Joh. 13:2), gaf onze Heer Judas de bete met zijn eigen handen. Dit werd gewoonlijk als een bijzonder teken van achting beschouwd. Door zulk een teken wees onze Heer aan Johannes aan wie het was die op het punt stond Hem te verraden. Judas werd niet geholpen.

Kunnen we ons dit toneel niet voorstellen? De vurige discipelen zijn volkomen perplex door hun Meesters bewering dat één van hen een verrader zou blijken te zijn. Niet één van hen vermoedde dat het Judas was. Laat dit niet zien dat de verrader niets buitensporigs had gedaan, voor zo ver zij konden zien? Trouwens, ze hadden hem vereerd door hem de penningmeester van hun kleine groep te maken. Hij was een dief (Joh. 12:6), maar aan de buitenkant moet hij eerder voorbeeldig zijn geweest om zo lang als één van de twaalf apostelen door te gaan. Onze Heer wist wat hij op het punt stond om te doen. Wat zei Hij om hem te verhinderen? “Wat u gij doen wilt, doe het met spoed.” Lijkt het niet bijna ongelofelijk dat onze Heer hem feitelijk aanspoort om zijn afschuwelijke daad uit te voeren? (Joh. 13:27).

Voorbestemd door God, zou iemand (kunnen) voorstellen dat Judas werd geboren met de kwade aandrang in zich die tot zijn val zou leiden. Maar dit was niet het geval. Het is waar dat hij niet rein was als de anderen rein waren (Joh. 13:10-11). Nochtans, kwam de impuls om Degene Die hem voedde te vertrappen en Hem te verraden aan Zijn vijanden niet van binnen doch van buiten. Laat ons op dit punt helder zijn. *Judas zou, op zichzelf gelaten, de Christus niet verraden hebben.* Het werd in zijn hart gelegd door de Tegenstander (Joh 13:2). En nogmaals komt de vraag naar boven, “Kon hij er zelf iets aan doen?” Het was omdat zijn hart *niet voldoende verdorven* was dat de prikkeling van buiten moest komen. De grote Tegenstander kon hem niet vertrouwen het te doen vanuit zijn eigen willen. Onze Heer wist wat er in zijn hart was, maar steekt geen vinger uit om hem

God is *God*, en wij zijn Zijn schepselen.

We kunnen het antwoord op dit probleem zien in de schepping rondom ons (Rom. 8:18-24). God heeft deze aan ijdelheid onderworpen. Ze had geen wil in deze zaak. Maar ze is in *verwachting*. We kunnen de oplossing zien in onze eigen ervaring. Nu lijden wij, niet omdat God ons gebruikt om Zijn wil te weerstaan, maar omdat we die bekend maken. Is het niet vreemder om te lijden voor het doen van de wil van God, dan voor het bewust te niet doen van Zijn voorschriften? Is het niet veel moeilijker om te zien waarom wij zouden moeten lijden dan om Satans oordeel te begrijpen? Maar, zegt u, wij hebben een hoop. Wij weten dat ons lijden niet tegen de heerlijkheid opweegt die geopenbaard staat te worden. Zo met alle lijden. Het is van korte duur, tuchtigend, corrigerend, en leidt naar het toevluchts-oord van Gods hart. Christus stierf voor allen, en allen zullen uiteindelijk baat hebben bij de kracht en doeltreffendheid van Zijn bloed.

Als Satan, geschapen om God tegen te werken, tot eeuwige pijniging zou worden veroordeeld, dan kunnen we inderdaad twijfelen aan de rechtvaardigheid van God. Als de Tegenstander, gevormd om te vernielen, uiteindelijk vernietigd wordt, dan kunnen we inderdaad ons afvragen of God recht heeft gedaan. Zo lang als we worden vastgehouden door één van deze alternatieven, worden we bijna gedwongen om het karakter van God te beschermen door terug te vallen op de veronderstelling dat Hij niet verantwoordelijk is voor de schepping van Zijn tegenstander, en aldus sleuren we Hem onbewust van Zijn troon. De doctrine van de godheid van de Dui-vel is de redelijke terugslag van Gods veronderstelde onvermogen om zijn schepping naar een succesvolle voleinding te brengen.

Maar wanneer we eenmaal zien dat zonde en lijden delen zijn van het goddelijke proces, niet het einddoel, en dat alles zal bijdragen aan de volledige realisatie van Hemzelf en de allergrootste zegening van Zijn schepselen, hebben we een bestemming die Zijn onttroning aan het begin niet vereist. We hebben het niet nodig een andere god te maken om de schuld van Zijn schouders af te nemen. In het kort, *we hebben een God*. Satans lijden in de poel des vuurs is essentieel voor Gods opzet voor zowel hemzelf als voor de gehele schepping. Het is niet zijn einde. Het is het proces waardoor hij wordt voorbereid op zijn uiteindelijke plaats in het vervolmaakte universum.

de weinigen is die geen hoorzitting ontvangt voor de grote witte troon. Zo gauw als zijn deel is uitgespeeld gaat hij de poel des vuurs in. Er is geen noodzaak om zijn zaak te onderzoeken. Alle juridische procedures zijn overbodig.

Bij normale menselijke wezens betekent de poel des vuurs onmiddellijke dood. Maar bij Satan niet. Een mens zou spoedig bezwijken in de gevangenis van de afgrond. Hij doorstond dat duizend jaar lang. Er is geen reden te veronderstellen dat het een plaats van pijniging was. We hebben geen grond om te geloven dat Satan lijdt vóór zijn ondergang. De heilzame doch harde voorziening die de harten van de mensheid tempert en verzacht is nooit zijn deel geweest. Enige van Gods meest geliefde heiligen hebben een leven lang in pijn doorgebracht. Ze zullen Hem ervoor danken wanneer ze de weldaden ervan realiseren. Het vernietigt hun besef van Gods liefde niet. Het zal de achtergrond voor de tentoonstelling daarvan vormen.

Dat Satan de voleinding zou binnegaan met al de ongebroken trots en arrogantie die de zijne is aan het eind van de duizend jaren zou ondenkbaar zijn. Dan zal de gehele schepping onderworpen zijn. Zodat Satan het onderwerp moet zijn van de strengst mogelijke discipline om hem tot onderschikking aan God en in harmonie met de gehele schepping te brengen bij de voleinding. Dit wordt gevonden in de poel des vuurs. Het is niet de plaats waar mensen worden geoordeeld. Hun oordeel gaat eraan vooraf. Satan lijdt erin. Er is eveneens een billijke verhouding tussen zijn leven en de rechtvaardiging daarvan als er in het geval van de mensheid is. Als mensen worden geoordeeld volgens hun daden is het slechts redelijk te veronderstellen dat Satans lot zwaarder zou moeten zijn, om met zijn doen en laten overeen te stemmen.

Samenvattend, het geval van Satan presenteert geen speciale moeilijkheden. Het geval van Farao of enig ander mens presenteert precies hetzelfde probleem. Inderdaad, onze eigen ervaring zou ons in staat behoren te stellen deze grotere voorbeelden te begrijpen. We kunnen weigeren te geloven dat Satan een zondaar werd gemaakt buiten zijn eigen keuze om, maar we kunnen nauwelijks onszelf overtuigen dat *wij* enige keus hadden in onze eigen intrede in de wereld zoals we zijn. Waarom niet gevraagd, "Als mensen in een wereld van zonde komen buiten hun eigen wil, welk recht heeft God hen te veroordelen?" Het principe is hetzelfde. Het antwoord is hetzelfde.

van zijn vreselijke daad af te brengen. Eerder, spoort Hij hem aan in het plegen ervan.

Het is een opmerkelijk feit dat Satan in de regel geen mensen binnengaat, of "bezeten" maakt. Demonen maken er een gewoonte van dit te doen. Het is jammer dat "de duivel" verward is geworden met "de duivelen" in de Engelse versies. Anders zou het feit dat Satan Judas binnenging eruit springen, zoals het behoort, als een zeer opmerkelijke uitzondering. De feiten zijn helder. Judas, op zichzelf genomen, zou Christus niet verraden hebben. De aards-vijand vertrouwde de taak van het dwingen van Judas niet toe aan de handen van boze geesten of demonen, zoals normaliter het geval was. Hij zal zulke demon-geesten in dienst hebben om in de eindtijd de koningen der aarde te mobiliseren voor de grote dag van God Almachtig (Opb. 16:14). Maar deze meest belangrijke taak liet Satan niet aan anderen over. Tegen alle gebruiken in ging hij zelf de apostel binnen en vormde hem om tot een verrader (Lu. 22:3).

We wensen niet uit te maken dat Judas een heilige was, of dat hij geen zondaar was als andere mensen. In feite, wensen we dit toe te voegen aan de invloeden waarvan hij het slachtoffer was. Hij was een dief. Dus kunnen we met recht veronderstellen dat het geld dat hij ontving voor zijn verraad enig gewicht had om hem tot zondigen over te halen. De vraag is, waar kwam deze geneigdheid tot hebzucht vandaan? Verkreeg hij dit na "de jaren van aansprakelijkheid" of was het vanaf zijn geboorte in hem? Lag het in zijn vermogen eraan te ontkomen? Als ieder ander mens, was hij een zoon van Adam, zonder enige keus in deze zaak, hij erfde sterfelijkheid en zonde en veroordeling over (Rom. 5:12,18), het deel dat de gehele mensheid gemeenschappelijk heeft. Als welke lezer dan ook zijn geneigdheid tot zondigen heeft kunnen ontsnappen, laat deze dan de eerste steen werpen. Laat hem anders geduld oefenen.

Laat ons nu de krachten opsommen die voor Judas waren en die welke tegen hem waren. Hij had ongetwijfeld een geweten, want toen hij zich realiseerde wat hij gedaan had, gaf hij niet alleen het geld terug, maar zijn spijt was zo overweldigend dat hij zijn eigen leven nam. Dit zou ons moeten tonen hoe Judas zelf over zijn overtreding dacht. Zijn eigen inschatting van de zonde die hij had bedreven was dat hij zijn recht om te leven had verspeeld. Zou hij van te voren vrij zijn geweest om te kiezen, zou hij dan

deze daad hebben gedaan, die hij tot de dood betreurde? Deze spijt lijkt op een natuurlijke wijze uit zijn eigen hart te komen zonder dwang van buiten. We worden niet verteld van enig speciaal bezoek van Gods geest om deze verandering te veroorzaken, vergelijkbaar met de binnentreding van de Tegenstander, om hem te laten zondigen. Judas zelf, hoewel hij natuurlijk de zondaar was die hij was, had een volkomen weerzin van zijn eigen verraad.

Maar wat waren de krachten tegen hem? We hebben gezien dat zijn erfdeel van Adam niet voldoende slecht was om hem te dwingen zulk een halsmisdadigheid te plegen. Daarom wierp de Tegenstander het in zijn hart (Joh. 13:2). Dit is een sterke uitdrukking. Het was niet louter een suggestie die kon worden verstoten. Het hart is juist het middelpunt en kern van ons bestaan. Eruit komen alle beslissingen van het leven. Maar nog sterker dan dat is de uitdrukking, "Satan voer in Judas" (Lukas 22:3). In feite was de mens opzij gezet. Hij handelde niet normaal of op een natuurlijke manier. Hij deed niet wat Judas zou doen, maar wat Satan zou doen. Trouwens, als Gods geest hem als eerste was binnengegaan, kon Satan niet hebben kunnen komen. Maar Gods geest was toen niet gegeven (Joh 20:22). Geen enkel mens op zichzelf kan, door de kracht van zijn eigen geest, de grote prins der duisternis weerstaan. Judas was volkomen machteloos om zijn binnenkomst te voorkomen. Hij was een onvrijwillig werktuig in de handen van één die veel machtiger dan hijzelf was.

De Enige Die Satan kon weerstaan, en Die zijn binnengaan in Judas had kunnen voorkomen, wist alles over zijn toestand, maar deed niet de minste moeite om hem te redden. Onze Heer heeft vele demonen uit vreemden geworpen, maar, nu dat één van Zijn eigen apostelen onder de macht van Satan zelf is, probeert Hij niet eens om hem uit te werpen. In tegendeel, onmiddellijk nadat Satan was binnengevaren, zei Hij, "Wat u op het punt staat te doen, doe ..." Kunnen we de indrukken van Judas voorstellen? Onze Heer neemt hem apart voor een speciale attentie, en bezegeld dat met een bete broods. Onmiddellijk ontvangt hij een onweerstaanbare aandrang om weg te gaan en het te regelen om Hem aan te geven. Voor zijn geweten kan handelen, hoort hij de stem van zijn Heer. Deze kent zeker zijn hart en staat op het punt zijn verraad aan het licht te brengen. Maar nee, *Christus spoort hem ook aan om te gaan!*

al Zijn schepselen. Hij is God, vandaar dat Hij een absoluut heerser moet zijn. Maar Hij zal nochtans tonen dat de Zijne een meest weldadige en vriendelijke heerschappij is.

Evenzo met Satan. Zijn oordeel is uniek. Waarom wordt hij niet in de poel des vuurs geworpen samen met het beest en de valse profeet aan het begin van de duizend jaren? Omdat God nog werk voor hem heeft om te doen. Als het tegen de onderliggende opzet van God inging dat de mensheid zou rebelleren aan het einde van het millennium, waarom wordt hij dan bewaard en losgelaten om het tot stand te brengen? Sommigen zullen erop staan dat dit rebelleren van de duivel was. Dat was het ook. Maar als de burgemeester of een van onze bestuursleden een bekende politieke gevangene zou vrijlaten om een revolutie te leiden tegen de regering, zijn er sommige koppige leden die hem evenzeer, zo niet meer, verantwoordelijk zouden houden als de verrader.

Satans oordeel is geen privé-aangelegenheid, maar een openbare zaak, evenals veel van zijn voorgaande carrière. Hij wordt niet voor zijn eigen bestwil gebonden, maar om zijn kracht en vermogen tot het kwade te bedwingen. Hij ontsnapt niet, maar wordt opzettelijk losgelaten om oproer te stichten. Het is duidelijk dat Gog en Magog niet zouden hebben gerebelleerd zonder zijn aansporing. Zij zijn niet "verantwoordelijk". Evenmin kon Satan het hebben gedaan als hij niet zou zijn vrijgelaten. Hij is niet "verantwoordelijk". God alleen is "verantwoordelijk", want Hij is de Enige Die niet wordt gebonden noch beïnvloed door een kracht van buiten.

Hier is een episode in de annalen van het kwaad waarvan we de overweging aanbevelen voor degenen die staan op de godheid van Satan, maar de godheid van God verwerpen. Zij mogen Jahweh's ernstige verklaring dat Hij de schepper van het kwaad is verwerpen en de zwarte kroon op Satans hoofd zetten en alzo God van zijn juiste plaats beroven omdat hun zicht op het verleden verduisterd is door de mist van de traditie, maar ze kunnen het feit niet weerleggen dat in deze laatste uitbarsting van zonde, die in het kort de introductie ervan in het begin herhaalt, hun god als de gehoorzame slaaf van zijn Gevangenbewaarder voortgaat. De losmaking van Satan is evenzeer een opzettelijke daad van God als zijn binding aan het begin van de duizend jaar.

Het is het waard aandacht te schenken aan het feit dat Satan één van

zij de God Die mijn onwaardige persoon gebruikte om Zijn naam te verheerlijken en Zijn faam te verspreiden! Het is een eer om onder Zijn voeten vertreden te zijn.

Het geval van Satan heeft enige speciale punten eigen aan de aartsvijand, maar het is in principe hetzelfde als dat van Farao en al Gods tegenstanders. De verschillen zijn in graad en detail niet in essentie. Als God Zelf Farao bemoedigde om Zijn onthulde wil te weerstaan, is het voor ons niet nodig om één of andere nieuwe god uit te vinden om Zijn tegenstander te zijn. Farao voerde Gods grotere opzet uit terwijl hij Zijn duidelijke besluit tegenwerkte. Alzo is Satan Zijn instrument om de noodzakelijke vervreemding te produceren die de enig mogelijke basis van volkomen verzoening is.

Satan heeft niet meer vrije wil dan Farao had. Vrijheid, in het schepsel, bestaat niet in absolute onafhankelijkheid van de omgeving, maar in overeenstemming daarmee. God alleen brengt actie voort. Plaats, tijd, en omstandigheid beheersen Zijn schepselen. In werkelijkheid, hebben zij even weinig te zeggen over het verloop van hun bestaan als ze hadden over hun schepping. Maar bewust, binnen de grenzen van hun eigen ervaring, wordt hun dezelfde vrijheid toegestaan als Farao had. Ze mogen op de troon van hun eigen miniatuur persoonlijkheid zitten en genoeglijk dromen dat ze God uit hun domein hebben gebannen. Van zulken is Satan de leider, tegenstander van Christus en lasteraar van God.

Als oordelen dat zou zijn wat mensen ervan dachten, louter straf voor wangedrag, zou het ietwat moeilijk zijn om duidelijk te zien waarom precies Satan zou lijden in de poel des vuurs voor het spelen van zijn deel in de onderliggende opzet van God. Maar Gods oordeel is nooit zo'n tentoonstelling van kinderachtige onmacht. Het zet de zaken *recht*. Gedurende de eonen, zal het alles behandelen volgens Zijn *onthulde* wil, en op zo'n manier dat dit met Zijn onderliggende opzet zal samenvallen bij de voleinding.

Noch heeft Gods oordeel betrekking op op-zichzelf-staande gevallen, zonder op het effect ervan op anderen, in het bijzonder op Hemzelf, te letten. Hij maakte Zijn kracht in Zijn handelen met Farao niet op zo'n manier bekend om de achting van allen die recht en rechtvaardigheid liefhebben te verspelen, hoewel dit heden het geval lijkt te zijn. Het oordeel van Farao zal niet alleen hem recht zetten, maar zal God rechtzetten in de ogen van

Waarom was het dat onze Heer hem geen helpende hand gaf? Hoe kon Hij hem op zo'n tijd wegzenden voor zulke een daad? Was Hij niet, als gevolg daarvan, eveneens tegen Judas? Had Judas dan niet, als één van Zijn gekozen apostelen, een speciaal voorrecht op Zijn gunst? Onder normale omstandigheden, zouden we dan niet van Hem verwachten om deze mannen te beschermen die zich aan Zijn kant hadden geschaard? Dat Hij dit deed is duidelijk, in het bijzonder in het geval van Petrus. Satan claimde het recht om alle apostelen te ziften, zoals het graan vrij van het kaf wordt gezift. Doch onze Heer smeekte af dat Petrus' geloof niet in gebreke zou blijven. (Lukas 22:31,32). Als gevolg daarvan werd Petrus niet toegestaan zo ver te gaan als Judas, wat alleen te danken is aan de tussenkomst van Christus. In Zijn wonderbare gebed verzekert onze Heer: "Toen Ik met hen was in de wereld bewaarde *Ik* degenen die Gij Mij gegeven hebt in Uw naam, en Ik bescherm hen, en niet één van hen kwam om behalve de zoon des verderfs, *opdat de Schriften zouden worden vervuld* (Joh. 17:12).

Hier is het geheim van de schijnbare hardheid van onze Heer. Van Hem was elke daad gevoegd naar Gods geschreven onthulling. God heeft gesproken. Zelfs medelijden kon Hem niet bewegen iets te doen omdat het goddelijke vonnis in de weg stond. Dat is waarom Hij het eerder verhaast. Dat is waarom Hij opzettelijk een tegenstander koos, en in het geheel geen moeite deed om hem te redden van zijn lot. Maar was onze Heer werkelijk verhard? Genoot Hij ervan om zo'n karakter onder degenen te hebben die hem zo nabij en dierbaar zijn? Instemmend met Gods voorbestemming, sprak Hij er zelden over, want niemand anders wist ervan, en het kon noodzakelijkerwijs niet bekend worden gemaakt voor de gebeurtenis zelf. Het was in het geheel niet ideaal om iemand als Judas om zich heen te hebben. Christus leed veel van het contact met buitenstaanders, schriftgeleerden met hun verharde harten, hypocriete Farizeeën, en Sadduceeën zonder geloof. Onder zijn metgezellen en voortdurende volgelingen zou het enig mogelijk ideaal onwankelbare trouw en onbepaalde toewijding zijn.

We vragen onze lezer ernstig de feiten te overwegen die we gepresenteerd hebben en ze te toetsen aan de Schriften. Velen kunnen geneigd zijn om "Laster!" te roepen. Velen staan erop dat God deze dingen niet kan doen, hoe helder de Schriften dit ook lijkt te getuigen. Maar deze zaken zijn zo uiteengezet dat ze niet verkeerd kunnen worden opgevat. Het feit

dat ze worden geschuwd laat zien dat het geen kwestie is van begrijpen maar van geloof. Deze feiten staan in onze Bijbel en zullen daar blijven of we ze nu wel of niet accepteren. Ze zouden ons kunnen helpen om te zien dat er diepten in God zijn die we niet hebben gepeild. Ze zouden ons kunnen laten zien dat er iets radicaal verkeerd is met onze theologie wanneer we deze “harde uitspraken” niet kunnen verdragen of ons niet in deze “donkere gedeelten” kunnen verheugen.

Slechts eenmaal legt onze Heer Zijn hart met betrekking tot Judas open, en dat precies op de crisis wanneer Satan in hem voert, en hij weg gaat om zijn Heer op te geven. Hier valt Christus weer terug op het feit dat de Schriften moeten worden vervuld. “De Zoon des Mensen gaat inderdaad weg zoals het geschreven staat betreffende Hem, doch wee degene door wie de Zoon des Mensen wordt verraden! Ideaal (N.B.G: Goed) ware het voor Hem indien deze mens niet geboren zou zijn!” (Mark 14:21, Mat. 26:24). Hier was Hij, met de twaalf, juist voor zijn lijden, en Hij verlangde om hen Zijn hart uit te storten. Alleen met hen in de bovenkamer schenen de condities ideaal. Maar zijn gevoelige geest wist dat de condities niet ideaal waren. Eén van de twaalf stond deze heilige onthullingen in de weg. Diegene moest worden weggestuurd voor Hij vrijuit kon spreken. Dus wordt Judas verteld om te gaan. Dan is Zijn hart opgelucht. De elf voor het eerst teder “kleine kinderen” noemend, uit Hij de schitterende woorden zoals we die hebben in het veertiende tot het zeventiende hoofdstuk in Johannes’ evangelie.

In alle vier de verslagen van het leven van onze Heer, wordt de eerste vermelding van Judas Iscariot vergezeld van de verklaring dat hij de verrader was. Hij werd gekozen met de rest van de twaalf. We kennen het medelijden van onze Heer. Hoe moet alleen al het zien van Judas Hem in beroering hebben gebracht! Elf waarachtige, vertrouwende harten. Waarom niet deze ene valse indringer ontmaskeren en hem uit zijn ambt verwijderen? *Het stond geschreven!* Kwaad, zoals dit moet worden gedragen, of de Schriften kunnen niet worden vervuld. Maar de condities waren zeker niet *ideaal*. Een potentiële verrader is geen apostel. Christus verheugde zich zonder twijfel in de eerbewijzen die Hij zou verlenen aan Zijn gelovige en trouwe groep, in het koninkrijk. Maar Hij moet eveneens hebben gehuiverd bij het vooruitzicht dat één van hen wachtte. Hoeveel zou het Hem hebben

is. Het grootste onrecht is zijn houding tegenover God. In de aanwezigheid van Christus en de ontzagwekkende troon zal dit worden gecorrigeerd. Door middel van het bloed van Christus zal zijn leven worden gerechtvaardigd (Rom. 5:18).

Voor sommigen zal het onverklaarbaar zijn dat, wanneer hij tot dit punt wordt gebracht, hij zich niet onmiddellijk bij de heiligen zal aansluiten, en de eonische heerlijkheid zal binnengaan. Maar een beetje overdenking zal aantonen dat dit nooit Gods manier is geweest. *Wij* worden gerechtvaardigd en verzoend, toch brengt God ons niet onmiddellijk over in de onuitsprekelijke heerlijkheid van Zijn aanwezigheid. Hoe treden de meeste van Zijn heiligen wel de heerlijkheid binnen? Door de portalen van de dood. Sommige van de meest trouwen hebben werkelijk de dood door vuur ondergaan, en niet door vuur alleen, maar door martelingen onuitsprekelijk die erger en langduriger waren.

Wij geloven niet in de theologische ontkenning van de dood belichaamd in de formule “Plotselinge dood, plotselinge heerlijkheid”. Er is geen heerlijkheid voor ons tot de opstanding. De stilte van de Schriften en de tastbare vaagheid van theologen zou voldoende moeten zijn om ieder op dit punt te overtuigen. Niettemin, daar de doden niets weten (Pred. 9:5), is deze verklaring waar voor zover zij het bewust zijn. In hun bewuste ervaring, valt het moment van ontslapen samen met het moment van wakker worden.

Farao sterft de tweede dood, edoch voor hem is het net alsof hij onmiddellijk de onuitsprekelijke heerlijkheid van de voleinding binnenging. Door (het) water gaat hij de opstanding binnen. Door (het) vuur treed hij de verlevendiging binnen. Aldus wordt hij gerechtvaardigd, verzoend en verlevendigd. Hij is een opmerkelijk voorbeeld van degenen die God opsluit in weerspanning (Rom. 11:32). In zijn geval, evenals in alle andere, wordt het gedaan, niet om hem tot eeuwige veroordeling te leiden, maar opdat God zich over hem zou ontfermen. Christus die Zijn discipelen leerde om hun vijanden lief te hebben, zal de rijkdom van Zijn hart en de kracht van Zijn bloed tonen in de verzoening van de onzichtbare overheden die Hij schiep (Col. 1:16,20).

Te dien tijde zullen zulke vragen het karakter van God niet verduisteren, dus kunnen we ons goed voorstellen dat Farao het verandert in een bevestiging, of beter, een toejuicing. Hij zou goed kunnen uitroepen: Gezegend

aan de omstandigheden die de uittocht uit Egypte begeleiden. “Als God bedoelde dat Farao Zijn bevel zou weerstaan, waarom plaagde Hij Egypte en verdrong Farao’s heerscharen in de Rode Zee voor het doen wat Hij gepland had dat ze zouden doen?” God Zelf antwoordde dat het gedaan werd om zijn verontwaardiging te tonen en Zijn kracht bekend te maken (Rom. 9:22). En wie durft Zijn recht te betwijfelen om te doen zoals Hij wil met wat van Hem is?

Maar voor diegenen die buigen voor Zijn goddelijke Majesteit, is er een complete en bevredigende oplossing van de schijnbare morele laster die lijkt te kleven aan zo’n willekeurig despotisme. Onze misvatting ligt hierin, dat we een klein deel nemen van Gods handelen met Farao als een algemene karakter en het behandelen alsof het het geheel van Zijn handelen met hem als een individu omvatte.

Orthodoxie staat er op dat het lot wordt geworpen bij de dood. Volgens de leringen hiervan werd Farao niet alleen gedwongen tot rebellie tegen God bij de uittocht, maar heeft van toen af aan bewust geleden voor zijn zonden en zal dat blijven doen in alle eeuwigheid. Het standpunt van de annihilationisten is veel genadiger voor Farao, want hij ontvangt geen enkele straf in de dood en ondergaat uitdoving van het bestaan na het ondergaan van de straf voor zijn daden. De opstand tegen Gods godheid heeft zijn wortels in deze onredelijke en onverzoenlijke doctrines van de menselijke eindbestemming.

Als we God eenmaal toestaan om het afgebroken verslag van Farao’s leven te completeren, is het gemakkelijk Hem te rechtvaardigen en is het gemakkelijk voor God om Farao te rechtvaardigen. De grote koning lijdt nu niet, voor hij verschijnt in het oordeel om berecht te worden. Wanneer hij voor de grote witte troon staat, zal zijn oordeel rechtvaardig zijn, in overeenstemming met zijn daden. Het oordeel zal niet louter straffend zijn, doch corrigerend en verbeterend. Het einde daarvan zal de dood zijn, waarin er geen lijden noch bewustzijn van tijd is.

Voor zover het Farao’s bewuste ervaring betreft, wordt zijn dood onmiddellijk gevolgd door zijn opstanding, hem in het oordeel binnenleidend. Toen hij verdrong in de wateren van de Rode Zee, verloor hij alle gevoel van tijd tot hij wakker wordt voor de grote witte troon. Het oordeel is er niet louter om te veroordelen. Het doel ervan is om recht te zetten was onrecht

bespaard als die mens niet was geboren! Als Matthias, die eveneens bij hen was, vanaf het begin voor hem in de plaats was geweest, dan zou Zijn hart niet bezwaard zijn geweest door de toestand en het lot van Judas Iscariot.

De gewone vertaling, “Het ware voor die mens goed geweest, als hij niet geboren was”, heeft geen grond in Het Origineel. Tijdens het onderzoeken van de verscheidene vertalingen, moeten we altijd in het oog houden dat de tendens om te vertalen in overeenstemming met de geaccepteerde theologie zo overweldigend groot is, dat erg weinig bewijs van de andere kant feitelijk bewijs is van de correctheid van een impopulaire vertaling. Dit is een uitstekend voorbeeld. Het is erg bekend dat de Marge van de Revised Version betrouwbaarder is dan de tekst, in het bijzonder waar de leeswijze in het Grieks is gegeven. Allen zullen het erkennen hoe onmogelijk het zou zijn om een tweederde meerderheid te krijgen van het Revision Committee ten gunste van het aanpassen van deze tekst aan het Origineel. Weinig mensen die zulk een ding zouden doen zouden voor zo’n taak worden gekozen. Toch waren er een aantal die gelovig en trouw waren, en deze slaagden erin om de waarheid in de marge te plaatsen: “Goed ware het voor *hem*, indien *die mens* niet was geboren”.

In zulke passages als deze kunnen we de voordelen van een exacte concordante versie beseffen. Wat *goed* was voor de Zoon des Mensen en wat *ideaal* was, zijn twee verschillende ideeën. Ik twijfel er niet aan dat, ten diepste, het goed voor Hem was om Judas te hebben, als we onder “goed” datgene verstaan dat de meeste zegen uitwerkt aan het einde. De sfeer van het woord “goed” is erg weids en de kracht ervan is hier moeilijk te bepalen. Maar het Griekse woord *kalos*, “ideaal”, beperkt de gedachte tot datgene wat zich uitstrekt tot de hoogste vorm van perfectie op die tijd. Twaalf gelovige en trouwe apostelen zouden ideaal zijn voor Christus, hoewel één verrader ongetwijfeld onder al de dingen was die samenwerkten tot het goede. Aldus kunnen we zelfs gerechtvaardigd zijn om te zeggen dat de geboorte van Judas *goed* was, doch niet *ideaal*, voor de Zoon des Mensen.

Hoe we ook Rotherham’s Emphasized Version mogen beschouwen, we kunnen er vrijwel zeker van zijn dat, hij in eerste instantie zich weinig aan de algemene opinie probeerde te conformeren. Het karakter van zijn vertaling maakt zijn getuigenis van een bijzondere waarde in een zaak als deze. Hij was niet zozeer bezorgd over de taal als over de betekenis. Hij

geeft het weer als, “Goed zou het voor hem zijn geweest, als die mens niet was geboren”.

Twee vertalingen door de Rooms Katholieken gebruikt hebben deze tekst correct overgezet. De Douay Version van Mattheüs 26:24 leest “het ware beter voor hem, als die mens niet geboren was geweest”. Dr Leander van Ess geeft het in zijn Duitse versie weer als, “voor hem was het beter, als zo’n mens nooit was geboren”.

LUTHERS VERSIE

Luthers versie is op zichzelf al bewijs dat de Concordante Versie juist is. Hoewel het Grieks zowel in Mattheüs als in Markus precies hetzelfde is, geeft hij het juist weer in de eerste en verdraaid het in de tweede. Mogen we vragen, als het werkelijk zou lezen, goed was het voor *Judas* als hij nooit was geboren, zou Luther dan, of enige andere vertaler, het laten lezen, goed ware het voor de *Heer*, als Judas niet was geboren? Nooit! Maar Luther leest (letterlijk:) “Het ware beter voor hem dat deze mens nooit was geboren”. In Markus 14:21 geeft hij dezelfde woorden weer met: “het ware beter voor dezelfde mens dat hij nooit was geboren”.

In de context er onmiddellijk aan voorafgaand, wordt de identiteit van degenen waarnaar wordt verwezen boven twijfel vastgesteld. Het kan als volgt worden uiteengezet:

<i>Hem</i> (De Zoon des Mensen)	<i>die mens</i> (Judas)
De Zoon des Mensen gaat wel heen gelijk van <i>Hem</i> geschreven staat	Doch wee <i>die mens</i> , door wie de de Zoon des Mensen wordt verraden

Ideaal ware het voor *Hem* als *die mens* niet was geboren!

Als het had gelezen “Ideaal ware het voor *die mens* als *hij* niet was geboren (zoals gewoonlijk wordt misvertaald) dan zouden beiden naar Judas verwijzen. Maar geen onbevooroordeeld lezer van het Engels of het Grieks kan op enige manier het *hem* laten verwijzen naar iemand anders dan onze Heer, Die zo wordt omschreven in de vorige zin.

delijke geest die we hebben. De enige manier waarop deze natuurkundige kracht gekend kan worden is door hetzelfde principe dat God gebruikte in het geval van Farao.

Als we de grote orde van de ruimte aanschouwen, worden we verbijsterd door de kracht die erin getoond wordt. De maan, de zon, de myriaden sterren, allen stellen zo’n duizelingwekkende tentoonstelling voor van natuurkundige kracht dat ons voorstellingsvermogen wankelt en weigert de feiten te volgen. Toch worden deze ongelofelijke massa’s, evenals de kleinste deeltjes van materie in het universum, op hun plaats gehouden door twee krachten, en niet door één. De maan bijvoorbeeld, evenals elk ander voorwerp boven de aarde, valt voortdurend. Wat een ongelofelijke botsing zou dat geven als ze niet op een afstand wordt gehouden door de tegenwerkende middelpuntvliedende tendens die haar probeert in de ruimte weg te slingeren!

Deze worden ons eenvoudig als voorbeelden aangeboden om de waarheid te (be)grijpen die in Gods Woord wordt geleerd, dat Hij Zijn kracht tegenover zichzelf inzet, en conflict in de schepping introduceert, om het daarmee op het pad te sturen dat naar perfectie leidt. Had Farao de onthulde wil van God gehoorzaamd, zou Jahweh’s opzet zijn verslagen. Er zouden geen machtige tekenen, geen weerhouding van de Rode Zee, geen bloedeloze slag, geen nederlaag van Egypte’s legers door een gepeupel van slaven zijn geweest. Gods verontwaardiging en kracht zou onder de horizon van menselijke waarneming gebleven zijn.

Misschien heeft geen andere gebeurtenis zo’n indruk van de soevereine kracht van Jahweh op de mensheid achtergelaten als de verlossing van Zijn volk uit Egypte. Israël vergat het nooit en zal het nooit vergeten. Slechts een paar duizend jaar zijn voorbij gegaan sinds Jahweh Zijn volk uit het land van hun slavernij uitleidde, doch miljoenen mensen hebben zich verwonderd over de macht en de majesteit die het bekend maakte. Het lijden dat het meebracht is duizendvoudig gerechtvaardigd door de les die het meedeelde.

Met de onbetwistbare en onweerlegbare feiten voor ons, bidden we Gods vergeving van tevoren voor zoiets als een rol in de klucht te spelen die de goddelijke Majesteit voor de balie van menselijke dwaasheid wenst te brengen. We herhalen de vraag waarmee het begon, aangepast

vel opgaan als afdalen. Feitelijk zou het beide niet kunnen doen want het zou snel de aarde verlaten en daarmee alle vermogen tot voortbeweging verliezen.

Het vermogen van twee tegengestelde krachten wordt in bijna alle methoden van toepassing van mechanische energie gevonden. Elke monteur weet dat, om het volledige effect van zijn brandstof te krijgen, de traagheid van de verbrandingsmotor het mengsel moet samendrukken na het ontstoken is. Deze krachten moeten natuurlijk niet in evenwicht zijn, anders zou de motor stoppen. In de werking, wanneer het mengsel ontploft, wordt het niet onmiddellijk toegestaan om de zuiger voort te stuwten, maar de massatraagheid van motor en vliegwielen drukt het nog voor een kort moment samen, waarmee het aandrijvende vermogen ervan zeer vergroot wordt. Hierna wordt het toegestaan om het normale werk te doen. Als iemand een praktisch voorbeeld wil van het principe dat we nu behandelen, laat hem proberen een motor aan te zwingelen waarvan de vonk verkeerd afgesteld staat³⁴. De explosie zal de motor *achteruit* laten lopen, en wel zo krachtig dat het de hand of de arm van een ieder in gevaar brengt die niet de nodige voorzorgen neemt.

De elektrische dynamo vervangt gelijdelijk andere methoden om kracht te produceren, zodat het, in ontwikkelde landen, het belangrijkste medium van beweging, licht en zelfs warmte belooft te worden. Veronderstel dat we een dynamo zouden bouwen, aangedreven door waterkracht. We nemen kernen van weekijzer en winden draden eromheen om een anker te maken. We monteren deze zo dat het water ze doet ronddraaien. Maar we krijgen geen elektriciteit. Geen praktisch effect wordt geproduceerd.

Nu, echter, laat ons enige magneten toevoegen en de polen zo plaatsen *zodat ze het anker in de tegenovergestelde richting trekken*. Nu hebben we twee tegengestelde krachten. Het resultaat is dat we een elektrische stroom krijgen. We behoeven niet in staat te zijn het natuurkundige feit te berekenen dat een tegenwerkende kracht noodzakelijk is, maar we weten *dat het werkt*. Het moment dat we de tegenwerkende kracht opheffen, stopt het tevens in werkzaamheid. Deze subtiele vorm van energie, die slechts kan worden gekend door zijn effecten, is de dichtste benadering van de god-

³⁴spark advanced to running position

Maar als alle vertalingen die ooit gemaakt waren de passage incorrect zouden weergeven, zou dat niets bewijzen dan menselijke feilbaarheid — welke alreeds bewezen is. Het Origineel spreekt van de Zoon des Mensen als *Hem* en van Judas als *die mens*, en maakt het duidelijk dat het ideaal was voor *Hem* als *die mens* niet was geboren. De werkelijke oorzaak van deze misvertaling is de hardheid van het menselijk hart. Aan de ene kant, wie is er betrokken bij de gevoelens van onze Heer en Zijn smart bij het hebben van een verrader in Zijn gezelschap? Zelfs Zijn heiligen lijken volkomen onbekwaam om met Hem mee te voelen in zijn beproeving. Aan de andere kant, hebben zij een rechtvaardige verontwaardiging bij Judas' vreselijke daad toegestaan te degenereren in wraakgierigheid en aan onze Heer de hardheid van hun eigen hart toegeschreven. In het oordelen van Judas hebben zij zichzelf veroordeeld.

De Schriften laten de volkomen hulpeloosheid van Judas zien. Hoe kon Hij zijn lot ontvluchten? Niet alleen waren de krachten van het kwaad tegen hem, maar de krachten van het goed waren even vastberaden om hem zijn rol te laten spelen. God zelf had de rol vastgesteld die hij zou hebben, en Christus, de enige Redder, moet handelen volgens het goddelijke bevel. Ik smeed mijn lezers het probleem niet te ontwijken. Laat hen zich in de plaats van Judas stellen. Wat kan een sterfelijk mens doen wanneer Satan en Christus en God hem allen dwingen om een daad te doen zo afschuwelijk in zijn eigen ogen dat het hem tot wanhoop en dood drijft?

Het kan helpen als ik beken dat ik eens bang was dit onderwerp onder ogen te zien. Ik probeerde een weg voor God te vinden om uit dit dilemma te komen. Het idee dat Hij vaten tot oneer (Rom. 9:21) kon maken, en hen dan altijd durend straffen was ongelofelijk. En Ik had gelijk. God kon zulk een ding niet doen. Mijn fout was om Gods heldere verklaring en al het bewijs in de Schriften onderbouwd niet te geloven, omdat ik een valse theologie had aanvaard met betrekking tot deze vaten die Hij uitrust tot vernietiging. Omdat Ik nu weet dat God niet alleen rechtvaardig met hen zal handelen, maar (tevens) liefdevol, ben ik in staat God te geloven, en God te verheerlijken, en mij te verheugen in de God Die Liefde blijft, zelfs wanneer hij verhard en haat.

We hebben het verleden van Judas overwogen, en nu zullen we zijn toekomst overwegen. Allen stemmen overeen dat Judas een misdaad heeft gepleegd die weinig gelijken heeft in de annalen van de mensheid. Daarom moet hij worden geoordeeld voor zijn zonden, in het bijzonder voor deze opperste zonde van zijn loopbaan. Om wille van de eenvoud zullen we onze aandacht vestigen op louter deze ene daad, want al het andere zinkt in het niet vergeleken met dit. Allen zijn het erover eens dat hij moet worden gericht (of geoordeeld) voor het verraden van zijn Heer, maar allen stemmen niet overeen met betrekking tot wanneer en hoe. Op zijn minst vier verschillende antwoorden worden gegeven, die beknopt als volgt kunnen worden weergegeven: Hij moet *doorbranden*, *uitbranden*, *opbranden*, of *afbranden*. Voor hem is er eeuwige pijniging, of vagevuur, of uitdoving tot vernietiging, of hij zal door een zwaar oordeel naar uiteindelijke verzoening moeten gaan (Col. 1:20)

JUDAS ALTIJDDUREND GEPIJNIGD

Volgens het meest populaire denkbild zou Judas' volledige carrière ongeveer als volgt beschreven kunnen worden: Door God bestemd, lang voordat hij werd geboren, om de Messias te verraden, door Christus zelf gekozen om de verrader te zijn, blijkt hij te zwak om zijn taak te verrichten, dus neemt Satan het bestuur over tot hij de daad heeft gedaan, en, gedreven door wroeging, beneemt hij zich van het leven. Als straf lijdt hij van toen af aan in de vlammen van de hel en zal dat altijd blijven doen tot het oordeel van de grote witte troon, nog meer dan duizend jaar in de toekomst. Dan zal hij worden beproeft en veroordeeld tot een onuitsprekelijke smart, meer dan alle andere mensen, voor een nooit-eindigende eeuwigheid in de poel die brand met zwavel, wonderbaarlijk in leven gehouden om zijn ellende te ondergaan.

We hebben geprobeerd niet te overdrijven. Toch lijkt de heldere verklaring zo duivels, zo volkomen en vreselijk weerzinwekkend dat iemand afvraagt hoe menselijke wezens met een gezond verstand het kunnen verdragen daaraan te denken. Het feit is dat ze dat *niet* overwegen, of beter ze *durven* het niet onder ogen te zien. Als ze dat deden zouden ze alle geloof in een god die zo'n afschuwelijk, haatdragend monster is verliezen. Eerst stelt hij Judas' lot vast, vertelt het lang van tevoren, dan geeft hij hem een

vrije wil is de ongevoelige onverstandigheid veroorzaakt door de verdoving van onwetendheid.

Het belangrijke punt voor ons om stevig vast te stellen is het feit dat *God blijkbaar tegengesteld aan Zijn onthulde wil werkte*. Het is maar al te natuurlijk voor ons om te veronderstellen dat, als Hij zei dat Hij wilde dat Zijn volk zou gaan, Hij Zijn invloed op Farao zou gebruiken om hun redding uit te werken. Maar we vergeten de goddelijke *opzet* achter dit alles. Israëls bevrijding en uittocht en Farao's nederlaag waren niet het einde dat Hij op het oog had. Zij waren louter de middelen. De directe opzet was de onthulling van Gods kracht. De uiteindelijke opzet is de volledige onthulling van Zichzelf.

Alle kennis is relatief. De grootheid van Gods kracht kan slechts worden begrepen door contact met een andere erop gelijkende kracht. Egypte's grootheid en kracht moeten gevestigd zijn voor Gods macht zichtbaar kan worden gemaakt door de omverwerping ervan. En als de heerser van Egypte voor Zijn macht begint te smelten, moet hij lang genoeg bijeengehouden worden om op te staan voor de woeste aanvallen van Jahweh. 's Mensen nietige kracht moet feitelijk door God versterkt worden voor het zelfs maar een achtergrond voor de vertoning van Zijn kracht kan vormen.

Het fysieke is een parabel van het geestelijke. Bijna alle voortbeweging of voortgang is het resultaat van twee elkaar tegenwerkende krachten. De hoofd-, of drijvende kracht, wordt gemodificeerd door een mindere of secundaire richtende kracht. Zouden de schepen die de zeeën overstaken gedoemd zijn voor de wind te zeilen, zouden ze zelden een haven bereiken. De stuurman houdt het vaartuig dwars op de wind door het water tegenover de wind te stellen. Iedere zeeman zal erkennen dat de kracht die een schip op koers houdt evenzeer tot nut noodzakelijk is als de voorstuwende kracht.

Zwaartekracht is de essentiële tegenkracht op het land. Zonder dat zouden we niet kunnen lopen of rijden. Hoezeer het ons ook vermoeid en tot last is, zonder dat zouden we geen voorgang kunnen maken. Onder het lopen tillen we onze voeten van de grond. Ze zouden doorgaan met het verlaten van de aarde ware het niet dat de zwaartekracht er is. We zouden ze niet meer neer kunnen zetten, want we hebben geen aangrijppingspunt voor een neergaande beweging, tenzij we in een tunnel lopen. Ware het niet vanwege de zwaartekracht zou een voertuig even gemakkelijk een heu-

een speciale betekenis hebben wanneer het op Farao's hart wordt toegepast? Farao's hart was zwak. Het moest *versterkt* worden na de allereerste bezoeking (Ex. 7:22). Na de tweede riep hij Mozes en Aäron en vertelde hen dat hij het volk zou laten gaan (Ex. 8:8). Na de derde werd het opnieuw versterkt (Ex. 8:19). Na de vierde verzwakte hij opnieuw, beloofde het volk in de wildernis te laten gaan (Ex. 8:28).

Terwijl God 's konings hart moest bemoedigen, nam Farao de eer en heerlijkheid tot zichzelf. Dit wordt volledig verduisterd in onze versies (A.V. en R.V.) waar drie verschillende termen allen als "verharden" worden weergegeven. De derde term is hetzelfde als dat in het gebod "*Eert uw vader en uw moeder*" (Ex. 20:12). Het heeft nooit de betekenis van *verharden*. Farao *eerde* of *verheerlijkte* zijn eigen hart (Ex. 8:15,32 [28]; 9:34). Gods antwoord hierop is in dezelfde termen, "En de Egyptenaren zullen weten dat *Ik Jahweh ben, wanneer Ik Mijn eer gehaald heb over Farao ...*" (Ex. 14:18).

Niets is er verder naast dan de veronderstelling dat de Farao van de verdrukking een machtige sterk-hartige was, die niemand kon beïnvloeden, en dat zijn aanhoudende tegenstand zijn vernietiging bracht. Zijn hart was onvast en weifelend van begin tot eind. Hij zocht het ene compromis na het andere, maar telkens wanneer hij verzwakte, versterkte Jahweh zijn hart, zodat hij weigerde om zijn concessies uit te voeren. Het is voor ons zinloos om de feiten uit de weg te gaan. Mozes zei, "Zo zegt Jahweh, 'Laat Mijn volk gaan, dat ze mij mogen dienen!'" (Ex. 10:3). Farao zei "Ga" (Ex. 10:8). "Maar Jahweh versterkte Farao's hart, zodat hij de zonen van Israël niet liet gaan" (Ex. 10:20).

De heerser van Egypte was louter een harlekijn in de handen van God. Farao dacht van niet. *Hij* was zich niet bewust van enige dwang van buiten. Hij verheerlijkte zichzelf in de instroming van een mysterieuze macht die hem in staat stelde om van zijn momenten van angst te herstellen en deze miserabele slaven te antwoorden zoals ze verdienden. Hierin ligt de werkelijke kern van wat foutief de vrije wil wordt genoemd. Het is eenvoudig dat mensen niet bewust zijn van dwang. Hun wilskracht is niet de onafhankelijke godheid die het schijnt te zijn. Het is evenzeer het product van wetmatigheden als al het andere in de natuur. Het is een samenstelling van de inwendige en uitwendige krachten waarin zij hun bestaan hebben. Een

plaats onder de apostelen, met de stralendste vooruitzichten, dan weigert hij hem voor Satan te beschermen totdat de lafhartige daad is gedaan en hij een zelfveroorzaakte dood sterft. Ik herhaal Judas kon zichzelf niet meer helpen dan een stukje stro in een tornado. Geen persoon die deze regels leest zou anders hebben kunnen doen, als hij in Judas plaats was geweest.

En nu, voor het doen wat God hem dwong te doen in één kort uur zal hij moeten lijden ver voorbij het menselijk begripsvermogen voor alle eeuwigheid! Zo is de afgod die het Christendom vereerd. We hebben gehuiverd bij de afschuwelijke karikaturen van de godheid die mensen uit hout of steen snijden, maar geen van dezen kan de vergelijking doorstaan met de weerzinwekkende en hatelijke duivelsheid die Judas afdwong om onrecht te doen en dan oneindige kracht gebruikt in het pijnigen van hem, en een altijddurend wonder uitvoert om hem in het leven te onderhouden zodat hij in staat is om zijn lijden te overleven.

Het is niet Judas die het meeste lijdt van deze afschuwelijke verkrachting van recht(vaardigheid), maar de God van Judas. Dit is heel erg praktisch. De afval van deze dagen is grotendeels het resultaat van zulke afschuwelijke leringen. Het heeft geleid tot het zo goed als afschaffen van de godheid van God, en van die passages die Hem voorstellen als de grote Pottenbakker, die vaten tot oneer maakt, aangepast aan vernietiging (Rom. 9:21-22). Het leerstuk van eeuwige pijniging ontroont God. Slechts een onmenselijke duivel kan werkelijk aan Zijn absolute soevereiniteit en altijddurende pijniging vasthouden. Daden spreken sterker dan woorden. Als God opzettelijk vervloeking en verdoeming schept, is het nutteloos erop te blijven staan dat Hij Liefde is. Zwart is niet wit, noch is duisternis licht, noch is haat liefde. Judas zal niet *doorbranden*.

JUDAS IN HET VAGEVUUR

Ik weet maar weinig van het vagevuur, maar ik herinner me, toen ik in de Sixtijnse Kapel in de St. Petrus, in Rome was, dat de gids uitlegde dat de ergste overtreders rechtstreeks naar de hel gingen onder het vagevuur, van waaruit niet eens de paus ze kon terugroepen. Dus stel ik me voor dat Judas' zonde niet "uitgebrand" kon worden en hij valt niet in deze categorie. Judas zal niet *uitbranden*.

De afkeer van de vreselijke onrechtvaardigheid van eeuwige pijniging heeft sommigen ertoe geleid te concluderen dat Judas straf moet ondergaan en het niet als straf moet ondergaan³². Dat wil zeggen, dood is zonder bewustzijn, en Judas zal, als deel van zijn straf in de tweede dood worden geworpen, vanwaar hij nooit meer zal opkomen. Dit is vanzelfsprekend een grote opluchting voor een ieder die Gods naam aan het hart gaat. Volgens dit weet Judas niets totdat hij wordt opgewekt uit de dood bij de grote witte troon. Als een gevolg van dat richten of oordeel zal hij tot de dood terugkeren in de poel des vuurs, en dat is zijn einde.

Wederom, ik blijf erbij, gaat het mij niet zozeer om Judas alswel om de God van Judas. Als deze oplossing waar is, zal Hij Zijn reputatie verliezen door Zijn behandeling van de verrader. Het zal juist een droevige gang van zaken zijn waarin Zijn grote naam zwaar zal lijden en het zal de fundamenten onder Zijn troon weghalen. Elk rechtvaardig wezen in het universum zal het met mij eens zijn dat het onrechtvaardig van Hem is om één van Zijn schepselen in een positie te plaatsen waarin hij moet zondigen, en daarna hem daarvoor niet alleen te straffen, maar hem uit het bestaan weg te wissen. Judas zal niets winnen. God zal niets winnen. Het zal een volkomen verlies zijn en God zal de grootste verliezer zijn. Bovendien heeft God Zelf nooit gezegd dat dit Zijn oplossing is. Het is slechts een reactie op de eeuwige pijniging, eerder een afleiding door redeneren dan een zaak van geloof in werkelijke goddelijke verklaringen. Judas zal niet *opbranden*.

JUDAS GERICHT (GEOORDEELD) EN VERZOEND

Met harten ziek geworden door de overdenking van menselijke onrechtvaardigheid, zoals wordt toegepast op Judas Iscariot, keren we ons met vreugde tot Gods eigen rechtvaardige en liefdevolle onthulling. Met gebogen hoofden erkennen we Hem als de Pottenbakker, de Godheid Die doet wat Hij doet, Die geen rekenschap hoeft af te leggen van Zijn handelingen aan Zijn schepselen. Het was rechtvaardig en goed van Hem Judas te bestemmen om de verrader van Christus te zijn, want dit was nodig om de diepten van de menselijke verdorvenheid te onthullen en de afstand waar-

³²that he is to suffer punishment, not punishing

“Als God van plan was dat zonde de wereld zou binnendringen, waarom werpt Hij dan Satan in de poel des vuurs voor het doen wat gepland was dat hij zou doen?” Oppervlakkig lijkt deze vraag redelijk en rechtmatig, maar onder deze vraag om gerechtigheid ligt de meest kwaadaardige van alle zonde. God wordt in dezelfde categorie als de mensen gestopt. Hij wordt op de proef gesteld door een jury van Zijn gelijken. Hij wordt om rekenschap gevraagd alsof Hij een crimineel was en wij goden zouden zijn, hoog en machtig, en veel rechtvaardiger dan Hem. Het ontkent Zijn godheid; het ondermijnt Zijn oppergezag. De mens neemt Zijn lege troon en zet zich neer op de plaats van macht.

Wanneer de grote apostel van de naties werd geconfronteerd met het equivalent van deze vraag verwaardigde hij zich niet eens om die te beantwoorden (Rom. 9:19). Niemand die dit vraagt kan erover worden ingelicht zonder dat ze allereerst de plaats innemen die hen toekomt in Zijn verheven Aanwezigheid. Dus herhalen we het antwoord van de apostel. Van diegenen die de waarheid willen omverwerpen door Gods recht van Zijn doen en laten te betwijfelen, vragen we eenvoudig, *Wie ben je?* We hebben geen geschil met hen. Hun twist is met God. Tot ze buigen voor de Schepper en erkennen dat ze slechts schepselen zijn, zullen Zijn wegen verborgen en Zijn daden kronkelend en donker zijn.

Deze vraag is slechts een echo van het bezwaar dat mensen hebben tegen Gods handelen met Farao. “U zult mij dan tegenwerpen, ‘Waarom dan, houdt Hij nog schuldig? Want wie heeft Zijn bedoeling wederstaan?’” Wat is het antwoord van de geest op zulk een onbeschaamdheid? “*Oh mens, wie zijt gij dan dat gij tegen God het woord opneemt? Het maaksel zal toch niet tegen zijn maker zeggen: Waarom hebt gij mij zo gemaakt? Of heeft de pottenbakker niet het recht over het leem om uit dezelfde klomp zowel een vat voor edel als een vat voor onedel gebruik te maken?*” (Rom. 9:19-21 [(Leidse.Vert.:)]).

Jahweh zei “*Ik zal Farao’s hart verharden*”. (Ex. 7:3). Elders worden twee andere Hebreeuwse woorden gebruikt. Eén ervan wordt elders vertaald *bemoedigen, vast-maken, kracht-geven, versterken*. Waarom zou het

toe de mensheid kan worden gebracht wanneer in de handen van de Tegenstander. Deze verootmoedigende kennis had het nodig om te worden uiteengezet door een concreet voorbeeld. Dus vormde de Pottenbakker een vat tot oneer, en vernietigde het toen zijn werk was gedaan. Zo was Judas in het verleden.

HET GERICHT VAN JUDAS

Wat is zijn toekomst? Hij is dood en wacht op de dag van het gericht in volkomen vergetelheid. God is rechtvaardig, en houdt Judas niet duizend jaar als gevangene vast vóór hem voor de balie te brengen. Voor zijn bewustzijn, zal het moment van zijn dood tevens het moment van zijn opstanding zijn, en zijn gericht zal onmiddellijk volgen. Laat ons proberen ons in zijn gevoelens te verplaatsen. De laatste blik die hij had van zijn Heer, was toen Christus werd *veroordeeld* (Mat. 27:3), en werd gebonden om voor Pilatus te worden geleid. Het eerste gezicht dat hij van Hem zal hebben zal zijn als de *Rechter*, op de grote witte troon. Wat een ongelofelijk contrast! Zelfs voor zijn dood had zijn spijt hem ertoe geleid om zijn onrechtvaardig verkregen winst terug te werpen en zijn eigen leven te nemen. Nu dat hij staat voor de verheven Rechter, waartegen hij zo smartelijk gezondigd heeft, wat zal er dan nog meer nodig zijn om hem te veroordelen, of hem de afschuwelijkheid van zijn zonde te tonen? Zal dit alleen al niet onuitsprekelijke zielesmart zijn?

De volkomen hulpeloosheid en onverantwoordelijkheid van Judas (h)erkennend kunnen sommigen worden verleid af te leiden dat hij in het geheel geen verdere straf verdient. Maar dit is een ander uiterste en evenals de eerste onjuist. We moeten altijd Gods grote opzet, om Zichzelf te openbaren en Zijn schepselen te zegenen, in het oog houden. Judas is een algemeen bekend persoon, evenals Farao dat was, en de gehele schepping zal rechtspreeken van God als Hij Judas richt. Eenvoudig aan het verraad voorbij te gaan, of welke zonde, overtreding of belediging dan ook, zou onjuist zijn voor Zijn eigen maatstaf van rechtvaardigheid en dodelijk voor de toekomst. Alle zonde, en elke kwade daad, moet worden gericht en veroordeeld, en de toepasselijke straf opgelegd. De enige ontsnapping ligt in de uitredding die in Christus Jezus is, en dit is louter voor gelovigen, niet voor ongelovigen die voor de witte troon verschijnen. Zonde moet worden

gericht en berecht, niet puur om wille van de zondaar, maar om wille van God.

Zonde moet worden *gericht*. Mensen zijn zo onrechtvaardig en hun wetten en tribunalen zo verdorven dat we de grote waarheid van het gericht (oordeel) hebben verloren. Als gevolg daarvan is het woord *gericht (oordeel)* vrijwel vervangen door *bestrafing*. Mensen stellen zich voor dat het gehele einddoel van Gods handelen met hen in de toekomst is om hen te laten lijden voor hun zonden. Maar God heeft al veel gedaan met betrekking tot richten, en zonder uitzondering heeft hij een eindpunt in het oog gehad. Zijn gericht is altijd heilzaam voor de wereld geweest. De zondvloed waste de wereld van zijn boosheid. De komende periode zal het reinigen voor het koninkrijk. Het gericht van ieder schepsel is een noodzakelijke voorbereiding tot redding en wederzijdse verzoening.

Sommigen hebben verondersteld dat richten bedoeld is als een afschrikwekkend middel, zodat degenen die de bittere vruchten van de zonde hebben gesmaakt nooit meer zullen overtreden. Dit zou een erg ondeugdelijk fundament voor de toekomst zijn. Het tegengesteld aan menselijke ervaring. Een man die een straf heeft uitgediend is niet immuun voor verleiding. Hij is eerder geneigd te vallen dan anderen die nooit achter tralies hebben gezeten. Gods richten is voorbereidend op een leven waarin er geen zonde kan zijn. Zonde is te wijten aan de dood die in ons werkt. Wanneer er geen dood is en allen levend gemaakt zijn zal het voor hen onmogelijk zijn te zondigen. Zonde en dood horen bij elkaar. Leven en onbedorvenheid gaan hand in hand. Richten (Oordelen) is niet nodig als een afschrikwekkend middel voor de toekomst. Maar het is een noodzakelijke voorbereiding op de heerlijkheid van God en het geluk van Zijn schepselen.

De principes van Gods gericht zijn ons gegeven precies waar we ze zouden verwachten — in het openingsbetoog van de brief aan de Romeinen. Hij zal een ieder naar zijn daden vergelden. Er zal verontwaardiging en toorn zijn, kwelling en ellende op iedere menselijke ziel die het kwade werkt (Rom. 2:9). Dit komt volkomen overeen met de plechtige aankondiging bij de grote witte troon: “En de doden werden geoordeeld door hetgeen geschreven is in de boekrollen, volgens hun daden.” (Opb. 20:12) We kunnen er verzekerd in berusten dat Degene Die op de troon zit geen grein meer of minder dan rechtvaardig is zal uitmeten, niet alleen in Zijn eigen

Deze leer is eveneens de onderliggende structuur voor een volwassen ervaring in de dingen van God. Het geeft stabiliteit, een kalm vertrouwen met het oog op de chaotische toestanden die ons omringen en overspoelen. We worden niet bezorgd zoals we eens waren, door de afschuwelijke tegenstand tegen Gods wil, noch vrezen we de vervulling van Zijn opzet. De vloedgolf van kwaad en zonde, hoezeer dat ook tegengesteld kan zijn aan Zijn wil, is essentieel en onmisbaar voor Zijn uiteindelijke bedoeling. Hij is de grote Alchemist Die alles in heerlijk goud zal omvormen door contact met het vloekhout.

Het zal niet eenvoudig zijn om het onderscheid tussen Gods wil en bedoeling te vatten, zonder tezeldertijd, ons zicht op vele eraan verbonden waarheden te herzien. We moeten onze ogen open hebben voor het verschil tussen kwaad en zonde. Kwaad hoeft niet verkeerd te zijn, terwijl zonde altijd een fout en een falen is. We moeten de bron van zonde vaststellen. We moeten zien hoe God het kwaad gebruikt als een achtergrond om het goede als goed te voorschijn te brengen. We moeten realiseren dat zonde wordt overgedragen, niet door een “zondige natuur”, maar door overgeërfde sterfelikheden. Dan zullen we in staat zijn om te verstaan en te begrijpen hoe God zonde rechtvaardigt en afschaft. Boven alles, zullen we ons dan verlustigen in de ontdekking van een werkelijke God (een begrip dat vandaag vrijwel onbekend is), niet een uitvergroot mens, verslagen en wanhopig te midden van de puinhopen van Zijn schepping, maar een Godheid oneindig in kracht, verheven in wijsheid, grenzeloos in Zijn genegenheden, Die alles uitwerkt volgens de raad van Zijn wil (Efz. 1:11) om Zichzelf aan onze harten als Licht en Leven en Liefde te onthullen.

gen geloven dat God feitelijk gelovigen rechtvaardigt. Ze stellen zich voor dat Hij slechts de rechtsverslagen veranderd, zodat niemand hun schuld wettig kan bewijzen. Het is uiterst bemoedigend en tevredenstellend om te weten dat alles wat we hebben gedaan gerechtvaardigd wordt door het deel dat het speelt in het uitvoeren van Zijn bedoeling. Laat niemand u een imitatie-rechtvaardiging verkopen! Die van God is de feitelijke, de echte en onvervalste, de dierbare werkelijkheid.

Dit is waarom we erop staan dat de gehele wereld *niet* “schuldig” (NBG: strafwaardig) is geworden voor God, zoals de Authorized Version foutief vertaald (Rom. 3:19). De gehele wereld is *onderworpen aan het rechtvaardige vonnis van God* (C.V.). Hij houdt dit vonnis achter tot het gericht in het geval van de ongelovige. De gelovige echter, wordt *niet* schuldig verklaard. Hij wordt vrijgesproken, gezuiverd, gerechtvaardigd, door geloof. Zijn zonden, hoewel tegengesteld aan Gods wil, waren overeenkomstig Zijn bedoeling, zodat Hij Zichzelf erdoorheen kon onthullen.

Alles wat de gewone theologie ons heeft te bieden bij de voleinding, zelfs voor hen die gered worden, is een gedeeltelijk, opgelapt, gerepareerd en overgeleverd universum. De liederen van de heiligen zullen in mineur zijn, “Ik was een *schuldige* zondaar”. Hun vreugde zal worden bewolkt door eeuwige spijt en schaamte voor hun deel in de tragedie van de eonen. De tijd van de eonen zullen de doorn in het oog van de eeuwigheid zijn. Och! Als ze er maar nooit waren geweest! En zo zal Gods wijsheid en kracht worden betwijfeld, en Zijn heerlijkheid verduisterd, want Hij Zelf moet de hoofdschuldige zijn in de ineenstorting van Zijn schepping.

Maar weg met zulke onwaardige gedachten! De voleinding zal niet een opgelapt, maar een geperfectioneerd universum onthullen. We zullen ons geen zorgen maken over onze zonden uit het verleden, maar overweldigd worden door Gods wijsheid en liefde in hun rechtvaardiging. Hoewel ze ons nu smart bezorgen, hoewel we er bang voor zijn en ze proberen te vermijden en de mogelijkheid van verdere zonde vrezen, zal God erop toezien dat zij geen smet zullen achterlaten, geen vlekje om de eeuwige heerlijkheid te ontsieren, maar ze zullen samensmelten met Zijn heilzame ontwerp, en aan een verheugd universum de heerlijke diepten van liefde doen ontdekken, die met geen ander middel getoond konden worden, of door een ander plan kon worden gewaardeerd.

ogen, maar voor het gehele universum, en voor Judas zelf. Wanneer deed Christus zittende op de troon, ooit iets anders? Laat ons verheugen dat het gericht van Judas in de handen is van Degene Die we kunnen vertrouwen. *Hij* kent Judas, en is in staat om zowel mee te voelen als te veroordelen. God zij dank dat *Hij* de Rechter van allen is!

Maar dit is niet het einde van Judas. Zijn naam staat niet geschreven in het boek des levens. Daaruit volgend, zal hij nog een keer — zijn tweede keer — de dood ingaan tot de voleinding komt. Er is geen kennis in de doodse staat, daaruit volgt dat de periode van de tweede dood voor Judas geen bewust bestaan heeft. Evenals als het moment dat hij in het verleden zijn bewustzijn verloor gevolgd zal worden door het moment van zijn opstanding, zo zal ook de tweede dood geen deel van zijn ervaring vormen. De gehele tijd van de lange laatste eon, “de eon van eonen” genoemd in de Schriften, zal buiten zijn kennis om voorbijgaan.

DE REDDING VAN JUDAS

God heeft verklaard dat Hij de Redder is van alle mensen, in het bijzonder van hen die geloven. Tot deze tijd in zijn loopbaan heeft Judas niets geweten van God als zijn eigen Redder. Hij is in Zijn handen geweest als van de Pottenbakker, en werd tot een vat van oneer gemaakt. Als zodanig is hij vernietigd geworden. Hij kende Christus als zijn Leraar, toen Hij een van de twaalf apostelen was. Later, bij de grote witte troon ontmoet hij Hem als Rechter. Maar als Redder is Hij nog steeds onbekend voor Judas. En alleen een Redder is nu van enig nut. Gericht redt degene die wordt gericht niet. De kwellingen die hij verdraagt gedurende zijn tweede leven, tussen zijn opstanding en zijn tweede dood, geven hem geen recht op God of Zijn zegen. Redding is louter van God, door Christus. God heeft Judas verloren, en Hij alleen kan hem nu redden, op basis van het bloed dat werd gestort op Golgotha (1 Tim. 4:10).

Tezamen met de gehele mensheid, is Judas vervallen tot veroordeling door Adam. Maar de God van Judas heeft het duidelijk gemaakt dat de éne overtreding van Adam zijn tegenhanger heeft in de gehoorzaamheid van Christus. Evenals Hij werd veroordeeld wegens Adams daad, zo zal zijn leven gerechtvaardigd worden wegens het offer van Jezus Christus (Rom. 5:18). Tot op de tijd van zijn tweede dood heeft Judas God de Rechtvaardig-

ger niet gekend.

God heeft verklaard dat de dood zal worden afgeschaft. Dat, evenals in Adam allen stervend zijn, zo ook in Christus, zullen allen levend gemaakt worden. (1 Cor. 15:22). Judas stierf in Adam. Maar, wanneer hij in de tweede dood is, is hij nog niet levend gemaakt in Christus. Als hij in Christus levend gemaakt zou zijn zou hij in het geheel niet in de dood zijn. De God van Judas moet niet alleen zijn Redder worden maar zijn Leven (2 Tim. 1:10).

Oorspronkelijk, werd Judas geschapen in de Zoon van Gods Liefde (Col. 1:16). Hij werd in Hem geschapen lang voordat Hij in Adam was. Als zijn plaats in Adam hem zoveel schande en veroordeling brengt, zo'n overmaat van lijden en dood, hoeveel meer zal zijn eerdere positie in de Zoon van Gods liefde hem redding en leven brengen, rechtvaardiging en verzoening! Wat hij van Adam ontving kwam tot hem zonder zijn toestemming. Er was geen geloof voor vereist. Hij hoefde het zich niet eigen te maken. Evenmin zal het voor hem niet noodzakelijk zijn om te geloven of te accepteren of te worstelen voor dat wat tot hem zal komen omdat hij in de Zoon van Gods liefde was. Hoe kan hij welke van deze dingen ook doen wanneer hij in de tweede dood is?

Gods Woord is waar. De dood zal worden afgeschaft. De gehele mensheid zal worden gered en gerechtvaardigd en verlevendigd. En Judas zal niet worden uitgesloten. Het is voor ons volstrekt onmogelijk om ons voor te stellen wat dit voor hem zal betekenen, veroordeeld, vernietigd, vervreemd, tweemaal gestorven. De God van Judas, zal bij de voleinding zijn Redder worden, zijn Rechtvaardiger, zijn Levendmaker, en zijn Verzoener. Is het voor ons mogelijk om de opluchting, de vreugde, de onuitsprekelijke opgetogenheid die de zijne zal zijn wanneer hij realiseert dat zonde en vijandschap en dood voor altijd voorbij zullen zijn? Wanneer hij ziet dat, hoewel hij voor een vluchtig moment hij een algemeen bekend vat voor oneer was, God niet zijn altijddurende noodlot bezegelde, maar hem persoonlijk voorbereide voor een diepe waardering van Zijn toekomstige gave, zal hij Hem dan voor dit alles niet vereren en aanbidden?

De God van Judas, Die de harten verhardt, Die vaten vormt om Zijn verontwaardiging te tonen, begon zijn werk niet met Adam, noch eindigt Hij bij de grote witte troon. Hij ving aan met Christus en Hij zal het be-

Maar, hoewel het falen van de wet tegengesteld lijkt te zijn aan de wil van God, was het in werkelijkheid een vervulling van Zijn bedoeling. Het werd in werkelijkheid gegeven dat "iedere mond gestopt moge worden, en de gehele wereld onderworpen zou worden aan het rechtvaardige vonnis van God, omdat door werken der wet geen vlees gerechtvaardigd zal worden in Zijn ogen, want door de wet is het besef van zonde" (Rom. 3:19,20). De wet die er, ogenschijnlijk, was om af te schrikken van te zondigen, werd feitelijk gegeven om zonde te betrappen. Zij werd gegeven om te bewijzen dat niemand haar kon houden. Onder de onthulling van Gods wil lag Zijn bedoeling daarin dat zij niet kon worden gehouden, maar haar doel zou bereiken door de schending ervan.

"De wet kwam binnen zodat de overtreiding zou groeien." Hoe anders voelde Israël dat, bij de Sinaï! Ze waren vrijwel zeker dat zij de afstand tussen henzelf en Jahweh sterk zouden verkleinen door hun gehoorzaamheid aan Zijn voorschriften. Waarom had Hij verteld wat Hij van hen wilde om te doen en om te vermijden tenzij het Zijn wil was om Zijn instructies uitgevoerd te krijgen? De wil van Jahweh was duidelijk. Maar Zijn *bedoeling* was volkomen verborgen. Hij kon Zijn bedoeling op dat moment niet bekend maken zonder deze daarmee te verijdelen (Rom. 5:20).

Dit zou ons moeten helpen om de grotere vraag van zonde te overwegen. Zonde is altijd tegen de onthulde wil van God. Met geen mogelijkheid kan iemand enig excuus vinden tot zondigen voor zover als Zijn uitgedrukte voorschriften betreft. Zowel geweten als natuur voegen hun stem toe om ons van onrecht te weerhouden. Maar we zondigen. Hoe kunnen wij *gerechtvaardigd* worden behalve als zonde, op één of andere manier te rechtvaardigen is? We weten dat het Gods bedoeling is om Zijn schepselen in liefhebbende intimiteit met Hemzelf te trekken door zonde en een Redder. We weten dat de tijdelijke termijn van zonde de wereld oneindig veel rijker achterlaat in de kennis en waardering van God. Het zal God onmetelijke schatten van liefde en aanbidding brengen. Alles bij elkaar genomen, rechtvaardigen de resultaten de aanwezigheid ervan voor een bepaalde, begrensde tijd.

Deze waarheid is het fundament van de leer van rechtvaardiging. Omdat dit verloren is gegaan, is rechtvaardiging eveneens verdwenen, of is gedegradeerd tot vergeving of een overspannen verdichtsel. Slechts weini-

aanklacht kan degenen veroordelen die haar opstellen. Het kan met opzet dubbelzinnig zijn, om dat wat aan de orde is te verduisteren. Zo ook de uitdrukking “Auteur der zonde”. Het woord *auteur* is onschriftuurlijk. Het doet een beroep op veroordelen. Het lijkt God met zonde te bezoedelen. Het kan, maar hoeft niet, te impliceren dat God zondigt. Sommigen denken dat het dat niet doet. Anderen denken dat wel. Het gebrek aan liefde dat kwaad denkt brengt het in het onderwerp in als een typerende getuige, om de afschuw van ketterij en godslastering houvast te geven op degenen die staan voor de waarheid!

De moeilijkheid lijkt te zijn dat we niet eenvoudig een daad los van zijn morele kenmerken en aard kunnen zien. We zien niet gemakkelijk en snel dat geen daad zondig in zichzelf is, maar in zijn relaties. De daad van het plukken en eten van fruit is niet noodzakelijk een zonde. Toch was het de oorspronkelijke fout van de mensheid. De fout lag in zijn relatie met de God Die het had verboden. Als Hij het had bevolen zou het prijzenswaardig zijn. Nu we weten dat het essentieel was voor Zijn bedoeling, dat Hij erin voorzien had voor het gebeurde, dat Hij alles zo opstelde dat het zou gebeuren, zien we dat, hoewel het een zonde was in relatie met Zijn wil, het geen fout was binnen Zijn weldadige bedoeling.

Wie versterkte Farao's hart? Was het goed of kwaad? Was het een zonde of niet? Oprechte antwoorden op deze vragen zouden de zaak moeten ophelderen. Tot mijn beoordelaars een meer bevredigende oplossing aandragen zal ik nog steeds geloven en onderwijzen dat God Farao's hart versterkte, dat het noodzakelijk was om Zijn naam en faam buitenslands te verspreiden en daarom was het goed en rechtvaardig, en evenzo dat Farao Gods woord weerstond een kwaad en een zonde was. Eén daad. Twee aspecten. Slecht en goed.

Misschien het grootste voorbeeld van het onderscheid tussen Gods wil en Zijn bedoeling wordt gevonden in de wet uitgevaardigd van Sinaï. Jahweh maakte Zijn wil bekend in een compleet wetboek van wetten, naast de geconcentreerde geboden die in steen waren gebeiteld. Van de Jood, die steunde op de wet, wordt gezegd dat hij “de wil kent” (Rom. 2:18). Maar als het Gods bedoeling was dat de natie de wet zou houden, was het een triest falen van Zijn kant. Ze braken het grootste voorschrift ervan zelfs voor het hen bereikte. Zij ooterden God door deze schandelijke inbreuk.

sluiten bij de voleinding. Adam, met zijn zwarte last van veroordeling en dood, is slechts een tussenzin³³ in Gods onthulling. Wij moeten Gods werk niet alleen daardoor beoordelen. Adam is niet de Alpha van Gods wegen en we moeten hem niet de Omega maken. Judas was niet alleen in Adam, in Eden, maar in de Geliefde Zoon in (de) schepping. Hij zal niet alleen worden gericht vanwege zijn erfenis van de eerste mens, maar eveneens worden gered vanwege zijn eerdere vereniging met de Tweede.

God noemt Zichzelf niet de God van Judas, omdat gericht en veroordeling Zijn vreemde daden zijn. Ze zijn tijdelijke en eindigende activiteiten. De tijd komt wanneer er geen veroordeling meer zal zijn. (Opb. 22:3). Dan zal het niet langer noodzakelijk zijn om een hart van een koning te verharderen om Gods wil te weerstaan, en aldus Zijn kracht te onthullen. Satan zal nooit meer een mens binnengaan om hem tegen God te keren, zoals in het geval van Judas. Kwaad bestaat alleen in de tijden van de eonen, en veroordeling wordt beperkt tot de eerste vier. Het heeft geen plaats in de laatste eon, wanneer God woont bij de mensheid. Judas is misschien het beste voorbeeld van veroordeling dat de Schriften ons geeft. Terwijl we zijn geval beschouwen moeten we het feit benadrukken dat God niet ten alle tijde zo met Zijn schepselen handelt. Het zou moeilijk zijn Zijn weg te rechtvaardigen als dat eeuwig Zijn normale procedure zou zijn. Het is uitzonderlijk en tijdelijk. Maar de les ervan is altijdduerend. De tijdelijke pijn zal leiden tot een altijdduerende winst voor de schepselen van Gods hart.

DE HEERLIJKHEID VAN GOD

Geen mens is “verantwoordelijk” voor zijn eigen geboorte. “To be or not to be”, “Te zijn of niet te zijn” is geen probleem voor een schepsel. De Schepper heeft zulke zaken onder Zijn eigen bestuur gehouden. Vandaar dat Hij alleen “verantwoordelijk” is. Als het goed was voor Judas om nooit geboren te zijn geweest, is de enige die beschuldigd kan worden De-gene Die alleen zijn loopbaan kon hebben voorzien en zijn geboorte kon verhinderen. Maar Hij maakte, integendeel, zijn geboorte onvermijdelijk en voorspelde zijn levensweg. Gods Woord zou onwaar zijn bevonden als Judas nooit geboren was geweest. Vandaar dat het Goed voor God was

³³parenthesis: letterlijk een “(” of “)”

dat Judas werd geboren. En wat God verheerlijkt is altijd een zegen voor Zijn schepselen. Het is goed voor ons dat Judas werd geboren. En, Gods heerlijke einddoel in aanmerking genomen, kunnen we er zeker van zijn dat Judas zelf God zal prijzen en aanbidden voor het geven van zijn geboorte. De woorden in onze gangbare versies zijn volkomen onjuist. Het zou *niet* goed zijn geweest voor Judas als hij nooit was geboren.

We hebben het ware idee van Gods godheid zo goed als verloren. We spreken van God als dit “toestaand” en dat “niet verhinderend”, alsof Hij Zichzelf niet kon helpen. We hebben vergeten dat Hij Elohim is, de grote Beschikker, Die alles uitwerkt volgens de raad van Zijn eigen wil. We weigeren te geloven dat *alles* uit Hem is en datzelfde *alles* tot Hem is. Als resultaat raken we verlegen wanneer we worden gevraagd de feiten onder ogen te zien in het geval van Judas. Als Judas altijdduerend wordt verdoemd zijn onze angsten gerechtvaardigd, want hij zal de Godheid met zich meeslepen die zijn loopbaan voorspelde en hem verdoemde voordat hij geboren was. Maar, als Judas uiteindelijk wordt gered, zijn al deze angsten ongegrond, en kunnen we zonder angst, met heilig ontzag God aankijken, terwijl we buigen in onderdanigheid en berusting aan Zijn wil. Op een dag zullen we zien dat de vreselijke tragedie van het heden zal uitlopen op de onuitsprekelijke heerlijkheid van de toekomst.

Als we het lot van Judas buiten beschouwing laten, wat dan betreffende de toekomst van de God van Judas? Zal deze man een altijdduerende doorn in het oog in Zijn universum zijn? Zal Gods heerlijkheid altijd worden verduisterd door Zijn handelswijze met de verrader? Hij claimt Liefde te zijn. Is het liefde om de hulpeloze(n) te veroordelen en verdoemen? Recht is het fundament van Zijn troon. Maar hoe kan Hij Zijn veroordeling van Judas rechtvaardigen voor hij zelfs geboren was? Zijn wijsheid kan elk probleem aan. Waarom faalde het dan in het geval van Judas? Elke eigenschap die God versierd wordt in twijfel getrokken als Judas voor eeuwig verloren is. Zijn zaak is een test case. Verklaringen zijn leeg tenzij vergezeld van daden. Als Gods daden Zijn woorden ontkennen zal Hij het vertrouwen van al Zijn schepselen verliezen. Het is niet het lot van Judas, maar Gods godheid, die op het spel staat.

Maar de liefde van God *is* wijs. De zaak van Judas zal dat bewijzen, niet ontkennen. Door iemand te redden die zo vreselijk gezondigd heeft,

voor hen. Ik kan dit tegenspreken en zeggen dat ik het niet eens ben met hun conclusies. Ik kan zelfs zeggen dat mijn grondstelling niet van mij is maar van God. Maar nee. Mijn opzet is eenvoudig een poging om Satan te ontlasten en mensen voor te bereiden voor de verering die hij zal eisen in de eindtijd! Weg van de aarde met zulk een kerel!

Dit plaatst me in een vreemde positie. Ik kan niet anders dan hun afleiding als een falen van logica te beschouwen, een overtreding in het morele, en zelfs een belediging. In het kort, het is een complete zonde. Ik ben echter enthousiast te erkennen, dat het van God is. Maar zelfs mijn klein verstand, verzwakt door overwerk, en verdoofd door ellende, heeft niet de minste moeite in het maken van het onderscheid tussen de menselijke en de goddelijke aspecten van deze daden. God maakt geen fouten. Zijn dienaren doen dat wel. Hij zal hun onrecht rechtvaardigen, niet omdat ze overeenstemmen met Zijn wil, maar omdat ze Zijn bedoeling uitvoeren. Ik aarzel niet God te danken voor dit smartelijke verzet, want ik weet dat het in Zijn handen geen fout is. Waarheden zoals deze hebben tegenstand nodig voor de ontwikkeling en verspreiding ervan. Er is wrijving nodig om er het stof van eeuwen vanaf te poetsen.

Ik zie het als mijn plicht nooit een afleiding van andermans woorden door te drukken waarmee hij niet instemt. Het kan voor mij onmogelijk zijn te zien hoe hij eraan kan ontsnappen, maar mijn zwakheid is geen geldige grond voor de veroordeling van een ander. Ik ondervind dat dezelfde misvatting vaak wordt gemaakt in het bestuderen van de Schriften. Een afleiding wordt gemaakt van één of andere passage en wordt staande gehouden in tegenspraak met het heldere onderwijs van een ander gedeelte. Wie ben ik dat ik hieraan wel kan ontsnappen? Ik zou het echter erg vriendelijk van mijn aanklagers vinden, als ze openbaar zouden erkennen dat ik niet geloof dat God zondigt, of de Auteur van zonde is, en ik zie niets in mijn artikelen dat dat te weeg brengt, maar ik heb altijd net als mijn aanklagers volgehouden, dat dit onschriftuurlijk is.

Ik zou mijn aanklagers vermanen betreffende de vorm van hun beschuldiging. Ik heb gestreefd om onschriftuurlijke termen te vermijden in de behandeling van dit thema. Dit is moeilijk om te doen wanneer er zoveel over een enkel onderwerp wordt geschreven. Maar het is gemakkelijk te doen wanneer duidelijke aanklachten worden opgesteld. De vorm van een

in werkelijkheid een val naar boven was. Ik zou zo'n suggestie, los van een verklaring, krachtig tegenspreken. Adams zonde en overtreding en belediging waren erg slecht en vernederend wanneer gezien als ongehoorzaamheid aan Gods wil. Wanneer verbonden met het werk van Christus en Gods uiteindelijke doel was het het beste wat hij ooit had kunnen doen. Zelfs de onmiddellijke effecten waren niet geheel kwaad, want hij verkreeg een kennis van het goede, wat onmogelijk was in zijn voorafgaande toestand.

Evenzo met zonde als geheel. We vrezen bijna ervan te spreken in relatie met Gods einddoel, want weinigen, (ook) zelfs van Zijn geliefde heiligen, hebben achter de schermen gezien, waar bijna elke bewering onwaar zou zijn indien deze wordt gerelateerd aan zijn onthulde wil. Is zonde goed? *Nee!* Het is het slechtste wat er bestaat. Geen woorden kunnen onze afschuw en afgrijzen ervan uitdrukken. Is zonde goed? *Ja!* Inderdaad niet in zichzelf, maar het effect ervan zal weldadig zijn, ver voorbij wat dan ook wat deze wereld kan geven, wanneer zij wordt gecombineerd met het middelende werk van Christus en de verzoening waarvoor zij de aanleiding is.

Misschien is dit het waarom sommige geliefde broeders er op staan dat ik leer dat God zondigt, of de Auteur van zonde is. Ik heb dit nooit gezegd of zelfs gedacht, voor zover als ik bewust ben. Als ik dit onbewust gedaan zou hebben, neem ik nederig mijn woorden terug. Maar ik werd geïnformeerd dat verschillende passages in mijn artikelen over dit onderwerp het impliceren, hoewel ze het niet met zoveel woorden uitdrukken. Wanneer ik deze passages herlees, zie ik de implicatie niet. Ik bedoelde zulk een gedachte niet. Ik drukte het niet uit. Voor mijn eigen bewustzijn impliceerde ik het zelfs niet. Sommigen leidden van de lering van de apostel Paulus af dat ze kwaad konden doen opdat het goede kon komen. Als *hij* misverstaan kon worden, reken ik het als een eer om onder dezelfde veroordeling te staan.

Maar wat is een implicatie? Is het niet het resultaat van het combineren van wat *wij* denken met een andermans bewering? Het is redeneren van twee grondstellingen, één van onszelf, en één door de ander geleverd. In zijn grofste vorm kan het betoog als volgt worden weergegeven: Ik geloof dat alles van God is. Mijn aanklagers staan erop dat zonde een deel is van het "alles". Daarom, geloof ik dat God zondigt. Het lijkt erg logisch

zal Gods genegenheid voor Zijn schepselen worden getoond, niet verduisterd. En de liefde van God *is* rechtvaardig. In het rechtvaardigen van iemand wiens handen gekleurd zijn met het bloed van het grote Offer, zal Zijn rechtvaardigheid worden onthuld, en geen geweld worden aangedaan. Judas' afschuwelijke daad werd onder de schaduw van het kruis gepleegd. Wie durft de waarde van het bloed van Golgotha te beperken, de blijvende kracht en doeltreffendheid van dat verheven Offer te begrenzen. God heeft het de basis gemaakt van de wederzijdse verzoening met *allen* (Col. 1:20). Hij heeft het vermogen om dat te kunnen. Hij heeft de wijsheid. Hij heeft de liefde. En Hij zal het doen! Zijn heilige Naam zij aanbeden!

A.E. Knoch

iedere inbreuk daarop voor eeuwig ieder deel in Zijn afloop verbeurt. Maar nadere beschouwing zal aantonen dat Gods bedoeling moet worden bereikt, niet alleen door onderwerping aan Zijn wil, maar eveneens door tegenwerking aan Zijn heldere bevelen. De hoogste uitdrukking van Gods wijsheid ligt in Zijn vaardigheid om elke inspanning tegen Hem gericht om te vormen in dat wat niet alleen gunstig is voor Zijn plannen, maar essentieel voor Zijn opzet.

Van alle kwaad en iedere zonde verandert het karakter volledig wanneer we het vanuit het gedimde licht van Gods onthulde wil nemen en in de alomvattende verlichting van Zijn bedoeling plaatsen. Dit is de reden dat we niet aarzelen de Schriften te geloven dat alles uit God is. Geen zonde blijft zo wanneer deze volledig wordt verlicht door Zijn bedoeling. Het is een falen, een zonde, en onderworpen aan gruwelijke straffen wanneer de mens het doet, maar het is niet langer een falen wanneer het zijn plaats vindt in Gods opzet. Dezelfde daad die schande en ontering aan het schepsel brengt, wordt, wanneer onderworpen aan de Goddelijke alchemie, omgevormd tot een bron van verheerlijking en vrede met God.

Zulke algemene beschouwingen kunnen worden afgedaan als grenzend aan Gods slastering. Maar laat ieder de grote zonden in de Schrift nemen en in al hun aspecten overpeinzen. Elk ervan is essentieel voor Gods plan. Maar het is beter om specifiek te zijn. Farao is de grote zondaar op dit toneel. Hij is degene die Gods uitgedrukte verlangen tegenwerkt. Maak hem willig of meegaand met Gods bevel, en wat blijft over? In dat geval zou God hebben gefaald in Zijn doelstelling. Om dit te vermijden vindt Hij het nodig om de tegenstand te versterken. *Jahweh versterkt Farao's hart zodat hij tegen Hem kan zondigen!* Sommigen staan erop dat God niet zo'n nauw verband met zonde kan hebben. Zij zouden prefereren de schuld op Farao, of op Satan vast te pinnen. Maar, terwijl Jahweh direct veroorzaakt dat Farao zondigt, *vermijdt Hij door dit te doen Zelf te falen of te zondigen.*

Wanneer er over dit onderwerp wordt gesproken, veroorzaakt elk gebrek aan onderscheidingsvermogen, zeer waarschijnlijk verwarring. Dezelfde bewering kan zowel waar als onwaar zijn. Twee direct tegensprekende beweringen kunnen beide waar en onwaar zijn, overeenkomstig of ze gerelateerd worden aan Gods wil of aan Zijn bedoeling. Een geliefde broeder, die over deze dingen had nagedacht, verklaarde dat Adams "val"

doel te bereiken.

Te vaak wordt ons verteld dat, als de mens geen vrije wil heeft, hij louter een automaat is. Dit is een misvatting. De zogenaamde “vrijheid” bestaat louter uit het gebrek aan *bewuste* dwang. Onwetend van de onzichtbare krachten, bezwijkt hij onbewust precies op het moment dat hij zich voorstelt dat hij het meest onafhankelijk is. Zijn vrijheid van wil is eenvoudig onwetende onbewustheid of onderwerping aan omstandigheid of erfelijkheid.

In relatie met de wil van God, zijn mensen bewust onafhankelijk. Zij kunnen deze accepteren of afwijzen en voorstellen dat geen andere kracht dan de binnenin hen tronende godheid iets met hun beslissing van doen heeft. Maar wanneer we de nis vinden die hen in Gods bedoeling is toegewezen, zijn ze (God zij dank) de meest volkomen slaven van de omstandigheden die het mogelijk is voor te stellen. Het zal worden gevonden dat, gedurende hun levens, ze niet in grotere mate meesters van hun eigen lot waren dan van dat ze dat waren van de datum en details van hun geboorte.

De leerstelling van de menselijke vrije wil bevolkt de aarde met een ras van nietige goden. Wij protesteren tegen de tweevoudige goden van Perzië of de vele godheden van het Griekse en Romeinse pantheon, toch klommen deze oude heidenen nooit op tot de absurditeit van het maken van een god van elk mens. Het bezit van een vrije, onbelemmerde, onoverwinnelijke wil is het exclusieve kenmerk van de Godheid. Slechts één God kan het bezitten. Onze gezegende Heer Zelf claimde het niet. Hij kwam, niet om Zijn eigen wil te doen, maar de wil van Hem die Hem gezonden heeft.

Het falen om deze beide aspecten te herkennen heeft geleid tot onoverzienlijke verwarring en misverstanden. Degenen die Gods bedoeling afwijzen beroven Hem van Zijn God-zijn en vergoddelijken de mens. Degenen die Zijn bedoeling met Zijn onthulde wil verwarren maken van Hem een liefdeloze tiran, een monster hard van hart. Anderen, die alles wensen te geloven wat de Schriften te zeggen hebben, zijn er niet duidelijk in hoe Zijn karakter met de aanwezigheid van zonde te harmoniëren, in het bijzonder wanneer het duidelijk wordt dat zonde een plaats heeft in het bereiken van het doel van Zijn oorspronkelijke opzet.

Het lijkt op het eerste gezicht allermeeft redelijk, dat Gods wil vervuld moet worden om Gods doel te kunnen bereiken. We stellen ons voor dat

Tijdens het vertalen van het negende hoofdstuk van Romeinen, vers negentien, leek het gevoelsmatig alsof de tekst die voor me lag me fout was. Er had toch zeker moeten staan, “Wie heeft Zijn wil weerstaan?” Toch is het woord niet *wil* maar *bedoeling*. Er scheen zo weinig verschil, toentertijd, dat ik de concordante vertaling zelf niet op prijs stelde. Sindsdien ben ik er echter heel dankbaar voor geworden. Het helpt om één van de diepste problemen en tegenspraken die met de plaats en het probleem van het kwaad verband houden op te lossen. Op de vraag, “Wie heeft Zijn wil weerstaan?”, kunnen we antwoorden, “Velen”, zo niet allen. Maar op de vraag, “Heeft iemand zijn bedoeling weerstaan?” is het antwoord het tegenovergestelde, want *niemand* kan Hem dwarsbomen. Zelfs Zijn wil weerstaande vervullen we Zijn bedoeling.

Er zijn niet veel passages in Gods Woord zoals Romeinen negen. Zelden worden we achter de coulissen naar de ruimte van het absolute meegenomen. Veel in dit hoofdstuk *lijkt* andere delen van de Schrift tegen te spreken, omdat die de processen behandelen zoals ze door mensen worden gezien, terwijl dit betrekking heeft op oorzaken die God alleen kent. God heeft een doel. Om dat te kunnen bereiken moet hij absoluut bestuur hebben gehad vanaf het begin. Geheel het tussenliggende proces, wat het ook voor mensen mag lijken, moet het uitwerken zijn van Zijn oorspronkelijke bedoeling. Hij is de grote Pottenbakker. Zijn schepselen zijn klei. Dit is slechts waar met betrekking tot Gods bedoeling. Gezien in relatie met Zijn wil zijn ze in het geheel niet het passieve materiaal dat wordt gesuggereerd door de klei. “Gij zult *niet*” beschrijft ’s mensen vijandige houding ten opzichte van Gods onthulde wil.

Het geval van Farao is het klassieke voorbeeld van de kloof tussen Gods wil en Zijn bedoeling. Zijn onthulde wil was erg duidelijk. “Laat mijn volk gaan!”. Die schijnt te worden vervuld in de bevrijding van Israël. Maar niemand die het verslag leest en het gelooft kan ontsnappen aan de overtuiging dat Gods bedoeling meer inhield dan Zijn onthulde wil, en dat het ook tegenstand aan die wil inhield. Indien Farao een voldoende verhard hart had gehad om zijn rol te spelen, had dit eenvoudig kunnen worden

afgeleid. Maar door het verharden van zijn hart, een handeling van God, wordt het wordt boven twijfel verheven.

Gods onthulde wil was beperkt tot de vrijlating van Israël. Zijn Bedoeling was om Zijn eigen kracht te tonen en Zijn naam over de gehele aarde te verheerlijken. Dit wordt ons gegeven als voorbeeld van Zijn totale opzet en van het proces waardoor Hij het zal verkrijgen. De mensheid handelt niet overeenkomstig Zijn wil, Zijn heiligen begrijpen Zijn bedoeling niet. Toch gebruikt Hij zowel tegenstand als onwetendheid om zijn doel uit te werken. Zonder twijfel baden velen in Israël vurig dat Farao's hart spoedig zou verzachten, en hij hen zou laten gaan. Gods antwoord op hun gebed bestond erin zijn hart te verharden. Zij zuchten om redding. Hij werkte het uit met een blik op Zijn eigen heerlijkheid.

Er is niet veel fantasie voor nodig om ons dit toneel voor te stellen. Het feit dat het voortdurend wordt herhaald gedurende de eerste drie eonen maken het van heel belangrijke invloed op ons geestelijk welzijn. Dezelfde tegengestelde krachten zijn vandaag aan het werk. Het is vrij duidelijk hoe de heiligen de zaak zouden hebben aangepakt. Zij zouden Jahweh smeken om van Farao af te dwingen hen te laten gaan. Misschien zouden ze zelfs een grote gebeds-bijeenkomst voor dit doel samenroepen, of ze zouden een week voor bidstond apart zetten. Ze waren zich niet bewust wat ze zouden moeten bidden (Rom. 8:26). Misschien zouden ze "duidelijk" in hun smekingen zijn, en er op staan dat Hij het hart van de koning zou smelten en zo zijn tegenstand verwijderen.

Hoeveel zien we hiervan niet vandaag de dag! De heiligen verenigen zich in grote "wereld bewegingen," proberend het hart van de mensheid te verzachten, pogend om zonde weg te doen, en de vele kwade dingen die ons teisteren af te schaffen, verenigend tegen oorlog en verderf en corruptie, want deze allen zijn tegen de onthulde wil van God. Deze pogingen zo wordt ons verteld, zijn *praktisch*. Ze zijn niet louter theorie, woorden zonder werken. Van welk nut is een artikel als dit, bijvoorbeeld, om het tij der onrechtvaardigheid te keren? Dezelfde beeldspraak gebruikend, zou ik allen erop attent willen maken dat dat tij het hoogste zal zijn in de gehele geschiedenis, en dat geen menselijke inspanning in staat zal zijn het te keren, want het is noodzakelijk om Gods bedoeling te vervullen.

De Israëlieten hoopten dat Jahweh Farao's hart zou verzachten. Wat ze

wensten was om stilletjes uit Gosen weg te glippen naar het beloofde land. Zij wilden geen van de vreselijke tekenen. Zij vroegen niet om het pascha. Zij zouden zeker niet in de val zijn gelopen die hen dreigde te vernietigen. Zij vroegen niet om de wonderlijke passage door de Rode Zee. De veertig jaren in de wildernis waren niet hun keuze. Het meest tekenende tijdvak in hun geschiedenis werd hen opgedrongen. Het was een voortdurende tentoonstelling van ongehoorzaamheid aan Gods wil. Maar wie twijfelt er voor een moment aan dat het niet Gods bedoeling zou zijn.

Nu alles voorbij is en we het ware perspectief van deze gebeurtenissen kunnen krijgen, wie zou liever hebben dat Israëls gebed werd beantwoord? Het was niet nodig om Farao's hart te verzachten. Het was al te zacht. Als het niet versterkt was zou de uittocht een oppervlakkige, oninteressante vertelling zijn geweest, zonder de uiterlijke manifestaties van Jahweh's kracht en liefde. De heerlijkheid ervan zou verloren zijn gegaan en de God ervan zou onbekend zijn. De wijsheid en de kracht van Egypte moet in conflict met de wijsheid en kracht van God worden tentoongesteld. Zijn attributen moeten worden onthuld door contrast met het machtigste en wijste van de mensheid.

Het tegenbeeld van deze wonderbare periode uit Israëls geschiedenis ligt vlak voor ons, alleen zullen de wonderbare manifestaties nog wonderlijker zijn dan die uit het verleden. Vandaag verhardt God het hart van de wereld ter voorbereiding op dat tijdvak. Mensen benaderen de wijsheid van het oude Egypte in hun kennis van de natuur, en zij overtreffen het verre in kracht. Zal Jahweh hen weker maken voor hen als achtergrond tot vertoning van Zijn macht te gebruiken? Eerder is het Zijn wijsheid om hun harten te versterken, zodat, in het tegenstreven van Zijn wil, ze Zijn uiteindelijk doel kunnen vervullen.

Het is duidelijk dat God Zijn bedoeling niet kon onthullen. Hij kon Farao niet vertellen dat, terwijl Hij hem vroeg om zijn volk te laten gaan, Hij niet werkelijk wilde dat hij het zou inwilligen, maar verlangde hem als achtergrond te gebruiken in het tonen van Zijn kracht. Dat zou feitelijk een machine van hem maken. Het was de onwetendheid van Gods uiteindelijke doel wat de gehele procedure echt maakte voor degenen die erin handelden. Zij voelden zich op geen enkele manier harlekijnen en handelden evenmin zo, desalniettemin deed iedereen precies datgene wat nodig was om Gods